FLAMINGO GD

Maria Linz

Rămâi, iubitul meu

Maria Linz

Rămâi, iubitul meu!

Coperta: Vasile Socoliuc

© 1993 Copyright by Maria Linz.
Verlass mich nicht, geliebter!
Toate drepturile aparţin editurii
Flamingo GD.

Maria Linz

Rămâi, iubitul meu!

În limba română de Cristina Petrescu

FLAMINGO GD

Bucureşti 1994

Editor: Dumitru Gavrilă

Consilier editorial: Delia Damirescu

ISBN: 973-96490-3-3

Maria Linz

Rămâi, iubitul meu!

Iohannes se întoarse către prietenul lui: „Trebuia să-mi faci una ca asta? Eu am o repulsie pentru bolnavi. Mă cutremur la gândul să fiu legat de o femeie suferindă." Sandro Sayn i-a răspuns:

„Încă nu te-ai hotărît. Şi dacă asta te poate consola, pe chipul Christinei Eschenlohe este pusă pecetea morţii, nu mai are decît puţine luni de viaţă." În disperarea lui, Iohannes i-a dat un răspuns pe care avea să-l regrete amarnic mai târziu. „Doar asta m-ar putea face să accept căsătoria."

Toni, prinţ de Waldsee, ţinea lejer hăţurile cailor. Privirile acestui copil de nouă ani, care stătea pe capră ca un vizitiu cu experienţă, erau aţintite, într-o încordată aşteptare, asupra clădirii liniare a staţiei de cale ferată.

În cele din urmă, răsună fluieratul trenului local. Îşi strecură mâna în jurul gâtului căţeluşei scoţiene Collie, care şedea lângă el pe capră.

„Tata o să fie imediat aici, nu te bucuri şi tu, Pia?" Ca şi cum l-ar fi înţeles, ea începu să dea din coadă.

Între timp trenul se oprise. Cuprins de o fericită nerăbdare, Toni începu să lunece pe capră încoace şi încolo.

Tatăl lui şi-a făcut imediat apariţia în

faţa gării, urmat de şeful staţiei, care-i purta cele două geamantane de piele. Toni i-a salutat cu biciul, iar chipul lui bronzat, de copil, era radios. Toni îl socotea pe tatăl său un om minunat.

Iohannes, prinţ de Waldsee, era foarte înalt şi vânjos, lat în umeri şi îngust în şolduri. Îşi purta costumul havane, de mătase naturală, cu o eleganţă inegalabilă. Părul blond şi ochii cenuşii contrastau cu tenul său smead.

Toni sărise de pe capră. Pia făcea tumbe lungi în calea stăpânului ei. Apoi îi puse labele pe umeri şi începu să latre bucuroasă. Tatăl şi fiul s-au întâmpinat cu o puternică strângere de mână. Toni i-a luat apoi lui Iohannes rachetele de tenis şi crosele de golf, pe care le-a aşezat pe locul din piele neagră unde se aflau geamantanele.

Luându-şi rămas bun de la funcţionarul căilor ferate, prinţul Iohannes i-a strâns mâna. Era foarte iubit aici la Kreuth, orăşel care se afla la graniţa dintre Bavaria şi Austria. Întreaga regiune de pădure fusese pe vremuri proprietatea celor din Waldsee. Nu mai rămăsese decât o mică parte, castelul şi un

conac din vechea proprietate, atât de întinsă odinioară. Iohannes şi fiul lui erau ultimii urmaşi ai străvechiului neam al celor de Waldsee.

*

* *

Pe drum, l-a surprins pe micul prinţ cât de neobişnuit de tăcut şi serios era tatăl său, altădată atât de comunicativ. Iohannes se apucase să-i mărturisească la telefon doamnei Berthe, menajera lor, că-şi scrântise încheietura mâinii stângi. Toni arătă spre bandaj:

– Te mai doare tare?

Iohannes tresări, smuls din gândurile sale neplăcute.

– Ce-ai spus?

– Te mai doare încheietura? De fapt, cum ţi-ai scrântit-o?

– Ei, am avut un mic accident de maşină. Acum maşina e în reparaţie, de aceea am venit cu trenul.

Poenile munţilor pe lângă care treceau se scăldau în soare. Căldura era insuportabilă.

– Berthe a fost foarte îngrijorată şi a rugat-o pe Doamna doctor Moll să vină pentru o consultaţie. Sigur că te şi aşteaptă acasă.

– Şi Berthe asta, a noastră, cu spaimele ei exagerate! spuse Iohannes supărat. S-o cheme pe doctoriţa aceasta împovărată de muncă, pentru un astfel de fleac!

Toni îşi privi tatăl, dintr-o parte, dezaprobator.

– Berthei şi mie, doamna doctor Moll ne place foarte mult. Şi cred că şi ea te place pe tine, tată.

Chipul prinţului Iohannes se întunecă şi mai tare. Când au pătruns în umbra verde a pădurii, a răsuflat. Aici era puţin mai răcoare. El stinse cu grijă ţigara înainte de a o arunca. Apoi trase adânc în piept mireasma de răşini şi de ciuperci a pădurii sale.

Deodată cuprinse cu braţul umerii lui Toni şi apucă hăţurile cu mâna sănătoasă.

– Lasă-mă să mân. Ce-ai zice, Toni, dacă ar trebui să plecăm de aici?

Micul prinţ îşi privi uimit tatăl.

– Dar de ce? Doar suntem la noi acasă, aici.

Iohannes privi în sus, spre culmile muntelui, la poalele căruia se afla castelul Waldsee.

– Mă tem că n-o să mai pot ţine proprietatea noastră, spuse el încet. Uitase cu desăvârşire că vorbea cu un copil. Am avut ghinion cu nişte acţiuni, am fost prost sfătuit. N-ar fi trebuit să mă las niciodată ademenit de afacerile de bursă. Pentru a-mi plăti datoriile va trebui să vând moşia. E limpede că atunci va trebui să mă despart şi de castelul nostru.

Toni nu înţelesese decât atât că aveau să piardă locul lor natal.

– Atunci trebuie să vindem şi toţi caii noştri şi pe Bastl? Şi până la urmă va trebui să mă despart şi de Pia mea? Strânse cu putere căţeluşa care se afla între el şi tatăl său. Abia îşi putea stăpâni lacrimile.

Iohannes îi trecu fiului său, cu tandreţe, mâna prin păr.

– Mă tem că într-un internat n-ai s-o poţi lua pe Pia.

– Trebuie să mă duc într-un internat? şopti el. Doamne, tată, asta nu mi-o poţi face!

Micuţul prinţ frecventa şcoala sătească din Kreuth unde se ducea călare pe poney, însoţit de Peter, un jocheu bătrân, care îngrijea caii la Waldsee şi era prietenul preferat al lui Toni. Lui îi datora că era deja, la cei nouă ani ai săi, un excelent călăreţ.

– Şi ce-o să se întâmple cu Berthe, Peter şi domnul Bauer? Administratorul Bauer conducea, de ani de zile, domeniul.

– Mâine plec la oraş să mă întâlnesc cu Sandro Sayn. Poate găseşte el o posibilitate, ca să evităm ce e mai rău.

– Unchiul Sandro o să ne ajute sigur şi vom putea rămâne aici.

Sandro, baron de Sayn, era avocat şi un prieten de tinereţe al lui Iohannes. De la bun început fusese împotriva speculaţiilor de bursă ale prinţului. Doar câţiva din prietenii de club ai acestuia, cu care prinţul Iohannes se întâlnea pe terenurile internaţionale de tenis, la curse şi golf, îl convinseseră să se lanseze în tranzacţii riscante.

Drumul prin pădure se transformase acum într-un tunel de verdeaţă. La capătul lui se afla, ca într-un cadru, castelul Waldsee.

De pe un balcon larg, la etajul întâi, doamna Berthe pândea sosirea trăsurii. Când o zări, dispăru repede în casă pentru a reapărea la scurt timp în faţa porţii, urmată de grăsuţul şorecar Mandi.

Când s-a oprit trăsura şi-a făcut apariţia şi Peter. Zâmbea bucuros. Iohannes îi asigurase bătrâneţea, iar pentru bătrânul jocheu, prinţul era o fiinţă superioară. El a dus repede bagajele în casă.

Berthe însă se uita îngrijorată la Iohannes, pe care îl crescuse şi pe care-l iubea ca pe un fiu. El îşi pierduse devreme mama, întocmai ca şi Toni. Berthe era o femeie masivă, puternică şi avea o inimă de aur. Părul ei, la cincizeci de ani, era alb ca zăpada şi figura rotundă, bronzată.

Iohannes o strânse în braţe pe dădaca lui, care-i conducea acum gospodăria. Când îi anunţase la telefon sosirea o pusese la curent şi cu situaţia lui financiară disperată.

– Nu face mutra asta nefericită, îi spuse el acum, ultimul cuvânt n-a fost încă rostit.

– Alteţă, ce vă face mâna? întrebă Berthe. De ce trebuie să conduceţi totdeauna cu viteză aşa mare?!

– Ah, Berthe, eu găsesc formidabil că tata merge cu astfel de viteză, îi luă Toni tatălui său apărarea.

– Tu să taci, eşti exact ca tatăl tău, îl ocărî Berthe.

În ciuda grijilor sale, lui Iohannes îi veni totuşi să zâmbească. Se aplecă la şorecarul Mandi, care se gudura la picioarele lui, şi îl mângâie.

– Şi tu te tot îngraşi, îşi dădu cu părerea. Geloasă, căţeluşa Collie l-a împins imediat pe micuţul şorecar la o parte şi şi-a lipit capul frumos de mâna lui Iohannes.

Berthe i-a gonit apoi pe amândoi.

– Alteţă, mă tem aşa tare pentru Waldsee, căminul nostru. Oare va încăpea pe mâini străine şi vom rămâne fără cuibul nostru?

– Nu ştiu. Roagă-te pentru noi, Berthe, să se întâmple o minune. Piatra care-i apăsa inima era parcă şi mai grea.

– Alteţă, doamna doctor Moll vă aşteaptă, o auzi el pe Berthe spunând.

– Ah, tu prăpăstioasă cum eşti, spuse el.

Berthe zâmbi.

– Dar o să vă facă bine să vă descărcaţi puţin sufletul la doamna doctor a noastră. E o femeie cu o inimă extraordinară şi pe lângă ea te simţi imediat reconfortat.

*

* *

Iohannes intră în livingul unde îl aştepta doctoriţa. Când priveai de pe geam ţi se oferea o priveliştе largă asupra povârnişului abrupt al pădurii. După căldura apăsătoare de afară aici domnea o răcoare plăcută. Lumina verde crepusculară era odihnitoare pentru ochi. Lui Iohannes i-a venit să zâmbească când a văzut-o pe tânăra doctoriţă. Agnes Moll se odihnea în fotoliul bunicilor lângă cămin. Capul blond îi căzuse pe spetează, trăsăturile îi erau relaxate. Doctoriţa Agnes Moll dormea dusă, fără să se mişte. Iohannes tuşi discret.

Îndată, ea a deschis ochii, speriată:

– Doamne, alteţă, ce părere o să vă faceţi despre mine! Mi-e aşa ruşine că

am adormit aici la dumneavoastră!

Când voi să se ridice, el o împinse uşor înapoi.

– Mi-aţi oferit o imagine plăcută, doamnă doctor Moll, i-a spus el plin de amabilitate. Cred că aţi recuperat din somnul dumneavoastră de noapte.

– Asta e drept, recunoscu ea, în noaptea trecută am asistat o femeie tânără la prima ei naştere. A fost o noapte grea.

– Şi atunci vă mai cheamă buna mea Berthe, încoace, cu grija ei exagerată, pentru că mi-am scrântit puţin încheietura mâinii! Îmi permiteţi să fumez?

– Fără îndoială. Veniţi, vă dau eu foc! Privirea ochilor ei căprui îl învăluia prietenos. Vin cu atâta plăcere la castel! I-am îndrăgit foarte tare pe doamna Berthe şi pe micul dumneavoastră Toni.

– Oare eu nu mă aflu pe lista preferinţelor dumneavoastră? glumi el.

Agnes se roşi imperceptibil.

– Din păcate, nu sunteţi niciodată acasă.

– Asta sună a reproş.

– Adevărat. Pe Toni îl frustraţi foarte tare prin lipsa prezenţei dumneavoastră.

Pe urmă se ridică repede.

– Aşa, acum aşezaţi-vă să mă uit la încheietura mâinii dumneavoastră.

În timp ce se afla aplecată deasupra lui, se simţea mirosul uşor de medicamente, care stăruia totdeauna în jurul persoanei ei.

– Cum puteţi suporta contactul permanent cu bolnavii? o întrebă el. Pe mine mă trec fiorii numai când mă gândesc la boli.

– Poate o să doară puţin, observă ea, fără a răspunde întrebării lui. Cu atenţie, degetele ei fine îi palpau încheietura. „Berthe are dreptate, gândea el. Agnes Moll emană ceva plăcut, liniştitor."

Cu un an în urmă tânăra doctoriţă acceptase postul de medic la ţară, la Kreuth, deşi era asistenta unui profesor cu renume la Zürich. La câteva săptămâni după ce-şi preluase postul, Toni făcuse o amigdalită şi Agnes Moll venise zilnic la castel pentru a-l îngriji pe micul pacient. Lui Iohannes tânăra doctoriţă i se păruse foarte simpatică, ea în schimb se îndrăgostise de el de la prima vedere, ceea ce se străduia din răsputeri să-i ascundă.

– Odată în plus aţi avut noroc, spuse ea în cele din urmă. Nu-i nimic fracturat şi chiar entorsa va ceda în câteva zile.

În timp ce-i trata încheietura, Iohannes avea timpul necesar s-o studieze în toată liniştea.

Agnes Moll era o femeie înaltă, zveltă. Cu figura ei lineară, părul de culoarea grâului, lăsând sever fruntea liberă făcea o impresie neobişnuită. Doar gura ei dulce şi ochii prietenoşi îi atenuau frumuseţea puţin dură.

– Faşa nu e prea strânsă? o auzi el întrebând.

– Deloc, i-a răspuns. Smuls din asediul gândurilor, o întrebă:

– Cum aţi putut oare să vă alegeţi o meserie atât de grea? Şi de ce a trebuit să vă îngropaţi în micul nostru Kreuth, cu înfăţişarea dumneavoastră atrăgătoare? Deşi datorez acestei împrejurări plăcerea de a vă fi cunoscut!

– Mulţumesc de compliment, îi răspunse ea zâmbind. M-am făcut medic din pasiune. Îmi place mai mult activitatea la ţară. Iubesc natura şi consider că oamenii au mai multă nevoie de mine aici decât la oraş.

– Sunteţi o idealistă, domnişoară doctor Moll, şi după toate aparenţele fericită fără nici o rezervă. Tocmai atunci ea fixa pansamentul cu leucoplast. Ea se aplecă adânc peste mâna lui ca să nu o vadă cum roşeşte.

– Ei, chiar aşa fericită fără rezerve cum credeţi dumneavoastră nu sunt, spuse ea încet.

Când a voit să-şi ia trusa medicală, el a oprit-o.

– Ştiu că vă mai aşteaptă un număr considerabil de vizite la domiciliu, dar vă rog să mai rămâneţi, să beţi un păhăruţ. Doriţi un Campari? o întrebă el, îndreptându-se spre barul casei, care-şi găsise locul, într-un vechi dulap de palisandru.

– Da, cu plăcere, şi se aşează, din nou în fotoliu. Ce frumoasă mobilă veche aveţi!

El i-a adus paharul cu Campari. Apoi, cu paharul său de whisky în mână, s-a aşezat în faţa ei, pe speteaza scaunului.

– Da, dar în curând toate acestea n-or să-mi mai aparţină. Avea o voce resemnată.

– Ce, vă gândiţi să renunţaţi la Waldsee? întrebă ea uluită.

– O să fiu silit s-o fac. N-o să mai pot întreţine castelul.

– Îngrozitor! Dar aveţi moşia şi pădurea.

– Moşia e prea mică şi nerentabilă, iar pădurea care acoperă muntele n-o pot tăia aşa fără scrupule, ar fi un lucru lipsit de responsabilitate.

– Ce bucuroasă aş fi să vă pot ajuta, spuse ea spontan, din păcate nu sunt decât un mic medic de ţară.

– Credeţi că m-aş lăsa ajutat de o femeie? întrebă el, brutal.

– N-am vrut să vă jignesc...

– Ştiu, iertaţi-mă că am fost lipsit de înţelegere. Cred că sunteţi o femeie extraordinară, domnişoară doctor Moll. Bărbatul care o să vă dobândească cândva, se va putea socoti fericit.

O tristeţe ciudată i se aşternu pe faţă.

– N-am să mă căsătoresc niciodată, spuse ea în şoaptă. Oare situaţia domeniului Waldsee este chiar aşa de dramatică?

Şi când Iohannes dete din cap fără a

rosti o vorbă, ea îi spuse foarte cald:

– Sărmane prinţ, îmi pare nespus de rău pentru dumneavoastră. „Arată ca un copil mare şi necăjit, gândea ea. De ce oare nu-l pot lua în braţe, să-l consolez?"

– Alteţă, spuse ea în cele din urmă, poate că tot voi putea să vă ajut vreodată într-un fel oarecare. Un singur lucru să nu uitaţi – mă veţi găsi întotdeauna prezentă pentru dumneavoastră, totdeauna.

*

* *

– Cum poţi să mă faci un playboy! strigă prinţul de Waldsee revoltat, când maşina baronului Sayn se opri la o întretăiere de străzi unde semaforul era pe roşu.

Asta se întâmpla cu câteva zile mai târziu. Iohannes discutase aproape toată după-amiaza situaţia lui financiară cu prietenul său Sandro, baron de Sayn, în biroul avocaţial al acestuia.

Baronul Sayn, un om de înălţime

mijlocie, cu trăsături de bărbat inteligent, având părul de culoare închisă, pieptănat simplu, cu cărare la mijloc, îl privea amuzat, prin ochelarii cu ramă de baga.

– N-am vrut să te jignesc, Iohannes, adăugă el căutând să-l îmbuneze, dar cum altfel ar putea fi considerat un bărbat, care pasează altcuiva administraţia domeniului său, abia dacă-şi vede copilul şi care-şi petrece aproape tot anul în anumite locuri unde se întâlnesc oameni care au prea mulţi bani?

Prinţul îşi aprinse nervos o ţigară.

– Eu socotesc denumirea de playboy jignitoare. Poţi să mă crezi sau nu, cel mai bine mă simt acasă.

– Atunci de ce nu te opreşti mai des la castelul tău de basm Waldsee, în acel minunat petec de pământ? Maşina lui Sandro, bleumarin cu tapiţerie de culoare deschisă, străbătea deja cartierul elegant de vile.

– Îmi iubesc băiatul din toată inima, dar un copil nu poate înlocui nici o femeie. Iar pe lângă administratorul meu Bauer am impresia că aş fi de prisos.

– Pe scurt, trebuie să te recăsătoreşti,

preciză Sandro foarte hotărît. Cel mai bine, ia-ţi o nevastă bogată şi domeniul va fi salvat.

– Nu pot să mă căsătoresc numai din calcul, fără dragoste.

– Ai s-o faci din dragoste pentru moştenirea strămoşilor, din dragoste pentru Toni şi a angajaţilor tăi, al căror cămin e Waldsee.

– Fără îndoială, aşa s-ar putea considera că stau lucrurile. Iohannes se îndoia. Totuşi să trăieşti cu o femeie pentru care nu ai nici un sentiment seamănă aproape cu o condamnare la închisoare pe viaţă.

– Nu mai exagera, bătrâne. Din păcate nu te pot ajuta cu capital. Un credit bancar ar împovăra şi mai tare domeniul tău plin de datorii. Aminteşte-ţi că şi aşa ai fost silit să accepţi ipoteci pentru a-ţi putea menţine gospodăria...

– Şi pentru a-mi putea plăti luxoasa viaţă mondenă, completă Iohannes cu amărăciune. Ce fel de om este de fapt contele de Eschenlohe? Nu l-am întâlnit la nici un fel de party.

Sandro zâmbi.

– Otto-Ernst von Eschenlohe nu urăşte nimic mai tare decât o societate superficială. El este un tip de manager, îşi conduce singur concernul şi întoarce milioanele cu lopata.

– Pentru cine? întrebă Iohannes aproape involuntar.

– Pentru unicul său copil, fiica sa, contesa Christine.

– La tine în birou mi-ai spus că Eschenlohe caută un soţ pentru fiica lui.

Iohannes îi puse lui Sayn mâna pe braţ.

– O fată care are douăzeci de ani, după câte mi-ai spus, şi primeşte o zestre de milioane ar trebui să fie adulată şi înconjurată, în mod normal, de un roi de pretendenţi.

– Doar ţi-am dat să înţelegi că Eschenlohe duce o viaţă retrasă.

– În orice caz o s-o studiez foarte atent pe tânăra contesă înainte de a mă hotărî la o căsătorie din raţiune.

– Căsătorie din raţiune, repetă Sandro, tu o spui. Dragul meu Iohannes, te afli în preajma falimentului. Te sfătuiesc să-ţi pui la contribuţie toată raţiunea pentru a ieşi din situaţia ta

disperată. De fapt ar trebui să-mi fii recunoscător că ţi-am găsit o soluţie.

– Foarte discutabilă!

*

* *

Maşina lui Sandro se opri în faţa unei porţi din grilaj auriu, care era fixată pe nişte stâlpi de marmoră închisă. În spatele ei se ridica o peluză englezească bordată de copaci uriaşi. Pe o înălţime se afla o vilă de piatră cenuşie. Acoperişul înalt era decorat cu mici turnuri. Trei rânduri de ferestre înguste luceau şters în amurg.

– Ce monstru, spuse Iohannes. Fără să vrea compară casa severă, dând o impresie sumbră, cu micul şi agreabilul său castel.

Sandro claxonă de trei ori. Poarta mare se mişcă din loc, deschisă parcă de o mână fantomatică. În parc, parfumul florilor se amesteca cu mirosul de răşină. Se auzea râsul sonor al unei fete.

Chipul lui Iohannes se înseninã.

– Ei, tânăra contesă pare a fi o fată vioaie. Pe urmă îl cuprinse o bănuială.

– Sandro, oare tatăl ei nu caută cumva un bărbat pentru ea, fiindcă este silită să se mărite? Înţelegi ce vreau să spun?

– Nu, nu ştiu.

– Doar nu aşteaptă un copil căruia să fiu obligat să-i dau numele meu ca să se muşamalizeze treaba?

Abia după ce Sandro negă din cap plictisit, Iohannes izbuti să îngâne sufocat:

– În veci n-o să mă pretez la aşa ceva.

– Lasă presupunerile, îi răspunse Sandro. Stai întâi de vorbă cu contele. Ascultă ce-ţi pretinde şi apoi cunoaşte-o pe Christine.

Iohannes rămase uimit că dintr-odată în glasul lui Sandro se strecurase milă.

*

* *

Sandro, baron de Sayn, îl plimbă pe Iohannes în jurul casei. Celor doi domni

li se oferea o privelişte fermecătoare. În amurgul albastru apa unei imense piscine avea o strălucire de smarald, ea era încadrată de un palier de marmoră roz. În apă înota o fată, ca o ondină. Când îl descoperi pe Sandro cu Iohannes ieşi îndată din bazin.

– Aceasta e contesa, îi şopti Iohannes prietenului său?

Baronul dete negativ din cap.

– Nu, ea nu e aici.

– Ce fată frumoasă, îşi dete prinţul cu părerea.

Sandro încruntă sprâncenele.

– S-o cunoşti mai bine.

Fata se îndrepta spre ei cu mersul elegant al unei prezentatoare de modă. Abia dacă petecul de bikini îi acoperea ceva din nudul superb. Pielea netedă era uşor bronzată. Dintr-o mişcare îşi trase casca de baie care semăna întocmai cu o floare roz şi-şi scutură părul blond-roşcat.

– Baroane Sandro, ce plăcut să vă văd şi ce amabil că aţi adus un musafir!

Ochii ei verzi îl cercetară pe însoţitorul baronului.

– Nu, asta e imposibil! strigă ea uimită. Dumneavoastră sunteţi Iohannes, prinţul de Waldsee, celebrul playboy! Ea ignoră cu nepăsare neplăcerea vădită pe care i-o pricinuise observaţia ei şi continuă:

– Din păcate, nu vă ştiu decât din auzite şi din revistele ilustrate. Cu toate acestea mi-am dorit întotdeauna să vă cunosc.

– Mă mir chiar că nu ne-am întâlnit niciodată pe undeva, zise Iohannes.

– Mama mea şi cu mine nu suntem de multă vreme în Europa, povesti ea mai departe. Mama s-a despărţit de curând de al treilea ei soţ. Eduardo este crescător de vite în Brazilia şi ea n-a mai suportat să stea cu el. Acum trăim aici la unchiul meu şi mama face pe stăpâna casei.

– Baronesă, îmi permiteţi să vă prezint pe prietenul meu Iohannes prinţ de Waldsee? întrebă Sandro rigid. Iohannes, aceasta este baroneasa Daniela, baroană de Brühl.

Baronesa bătu din piciorul gol.

– Cum poate fi cineva atât de formalist! Sandro este omul cel mai plicticos

pe care l-am văzut vreodată. Parcă trebuie să mi-l prezentaţi pe prinţ! O lume întreagă ştie cine e.

Ea se apropie mult de Iohannes. Pe acesta îl izbi mirosul de umezeală al pielii ei, amestecat cu un parfum greu, de iasomie. Ochii ei verzi scânteiau.

– Judecând după cele ce se povestesc, fără îndoială că nu sunteţi aşa plicticos ca prietenul dumneavoastră.

Iohannes deveni conştient de atracţia pe care ea o exercita şi se trase un pas înapoi. Îl auzi pe Sandro spunând lângă el:

– În locul dumneavoastră aş pune ceva pe mine, baronesă, seara se face răcoare. Aţi putea răci.

Daniela scoase un sunet furios care semăna cu mârâitul unei feline.

– E o zăpuşeală care te înăbuşă şi prin dumneavoastră lumea a pierdut un pedagog de şcoală. Se întoarse apoi cu un zâmbet seducător spre Iohannes.

– Ne vedem mai pe urmă. O să fac un cockteil cum sigur n-aţi băut niciodată.

Apoi se răsuci şi plecă, mişcându-şi agale picioarele lungi, spre vilă.

– Ăsta temperament, zic şi eu, zise Iohannes râzând.

– Chiar foarte primejdios, îi replică Sandro, să te păzeşti de ea, Iohannes.

– Aproape că-mi vine să cred, Sandro, că omenirea a pierdut într-adevăr în tine un bun pedagog de şcoală.

– Nu vreau decât să te apăr de belele, îi răspunse Sandro. Mai am de lucru în biroul lui Eschenlohe. Secretarul lui particular mă aşteaptă.

Baronul de Eschenlohe era avocatul concernului ce aparţinea contelui.

– Dă o raită prin parc. Te chem cu gongul când doreşte contele să te primească. Dar nu te rătăci, parcul e mare.

*

* *

În seara aceea minunată luna a apărut curând. Stratul de abur al zilei călduroase i-a dat dimensiuni mai mari transformând-o într-un balon portocaliu.

Prinţul străbătu încet cărarea care-l ducea din ce în ce mai adânc în parcul

asemănător unei adevărate păduri.

Conversaţia lungă cu prietenul îl agitase, se temea de viitor, de întrevederea cu contele. Liniştea adâncă din mijlocul copacilor, răcoarea şi întunericul i-au mai liniştit puţin nervii supraexcitaţi. Pe cărarea acoperită cu muşchi, pasul lui nu se mai auzea.

Dintr-odată descoperi un lac care se întindea sub mal. Sălcii plângătoare îşi lăsau crengile să atingă oglinda apei strălucitoare ca o sticlă verde, pe deasupra căreia pluteau nuferi.

Prinţul descoperi o fată care stătea nemişcată pe o bancă chiar lângă apă. Avea picioarele întinse pe bancă, iar rochia lungă de un albastru palid lăsa să i se vadă pantofii mici, fără tocuri. Prudent, Iohannes se ascunse în spatele unui trunchi de copac. Nu voia să sperie fiinţa singuratică. În jurul făpturii ei plutea ceva indefinisabil. În bogăţia de păr de un negru cu luciri albastre, figura ei dulce părea mică şi palidă. Privea, cu ochi neobişnuit de mari şi întunecaţi luna ce se afla acum deasupra coroanelor copacilor. Trăsăturile ei delicate erau umbrite de o tristeţe, de o

lipsă de speranţă care-l impresionară ciudat pe prinţ. Deodată descoperi urmele de lacrimi de pe figura ei. Nu dădea semne că vrea să le şteargă. Ce fată tânără, fermecătoare, gândi el. De ce oare stă aici, singură?

Aşa pe nesimţite cum venise, Iohannes s-a retras. Pe drumul de întoarcere el se întrebă uimit dacă aceea nu era poate contesa Christine. Dar ce avea oare, doar nu era bolnavă psihic?

*

* *

Otto-Ernst, markgraf de Eschenlohe îi primi pe cei doi prieteni în biroul său, o încăpere tapisată cu piele de culoare închisă. În jurul unei mese a cărei suprafaţă era decorată cu minunate intarsuri, se aflau scaune înalte de gobelin care fuseseră aduse din Franţa. Piciorul ţi se afunda în covorul gros, berber, de culoarea tutunului.

Pe perete era atârnat un singur tablou. Din rama de aur masiv privea spre vizitator o femeie zâmbitoare,

frumoasă, cu păr întunecat.

Iohannes avea sentimentul că-i reaminteşte de fata singuratică de pe malul lacului cu nuferi.

În faţa portretului soţiei sale moarte, se afla contele, un bărbat înalt şi voinic. Pe deasupra maxilarelor proeminente el îl privea pe Iohannes cu nişte ochi oblici, pătrunzători. Părul lui Eschenlohe, tuns scurt, era cenuşiu, iar gura trăda trăsături dure.

– Excelenţă, vă aduc pe prietenul meu, prinţul de Waldsee, îl auzi Iohannes pe Sandro spunând.

Mâna lui Eschenlohe o cuprinse pe aceea a lui Iohannes, într-o strângere puternică. Privirea părea să-i pătrundă în suflet.

– Fiţi binevenit, spuse el cu un glas aspru. Apoi îi pofti pe cei doi domni să şadă, el însă rămase în picioare rezemat de o fereastră. De nu se ştie unde răsări un lacheu în livreaua albastră cu auriu purtând emblema comitatului. El servi, în trei pahare pântecoase, un cognac străvechi cu un buchet excepţional. După ce aduse contelui o ţigară de foi şi celor doi prieteni ţigări, le aprinse şi

se retrase tăcut. Peste întreaga încăpere se aşternu apoi o tăcere adâncă.

În cele din urmă, contele de Eschenlohe a spus:

– Eu îl apreciez pe baronul de Sayn atât în calitatea sa de colaborator al meu, cât şi în aceea de consilier juridic. Am toată încrederea în el şi cred că nu mi-a propus o persoană nedemnă ca viitor soţ al fiicei mele.

Iohannes se înclină uşor.

– Vă mulţumesc pentru buna impresie.

Contele Otto-Ernst luă o înghiţitură din paharul său de cognac şi îl puse apoi pe pervazul ferestrei.

– Nu, o asemenea impresie nu am despre dumneavoastră, alteţă, declară el. Vă rog să-mi iertaţi sinceritatea. Până acum aţi dus o viaţă fără griji. N-aţi trăit decât pentru plăcerea dumneavoastră. Aţi neglijat îndatoririle pe care le aveaţi faţă de domeniul dumneavoastră. Rezultatul este falimentul care vă ameninţă.

– Aveţi dreptate, încuviinţă Iohannes încet.

– Dar Sandro Sayn m-a asigurat,

continuă contele, că aveţi un caracter bun şi că aveţi bunăvoinţa de a vă schimba stilul de viaţă.

– Sigur că aş face asta, răspunse Iohannes pe un ton nesigur.

– Baronul Sayn v-a dezvăluit cumva situaţia contesei?

Iohannes scutură capul.

Vocea lui Eschenlohe îşi pierduse deodată inflexiunile:

– Vă datorez întregul adevăr. Unica mea copilă este bolnavă, foarte bolnavă. Are o boală de oase foarte rară, pentru a mă exprima foarte exact, este vorba de o insuficienţă a structurii osoase. Cea mai mică lovitură e primejdioasă pentru ea, oasele ei sunt friabile ca sticla. În ultima vreme starea ei s-a înrăutăţit îngrijorător. După ce a suferit mai multe fracturi, a fost silită să rămână în scaunul ei rulant de un an încoace. Christine are un spirit foarte viu şi mult temperament. Starea ei o face profund nefericită.

Iohannes ascultase expunerea contelui cu răsuflarea tăiată. Totul în el se răzvrătea împotriva legării lui de o femeie grav bolnavă.

Aruncă prietenului său o privire plină de reproş.Otto-Ernst de Eschenlohe se întoarse cu spatele la ei. Când i-a privit din nou, trăsăturile sale erau marcate de durere.

– Mai trebuie să ştiţi ceva. Medicii se tem de complicaţii în starea fiicei mele. Mult n-o să dureze căsnicia dumneavoastră cu Christine, prinţe Waldsee. Câteva luni, poate un an, încheie el aproape în şoaptă.

– Ce groaznic, spuse Iohannes mişcat, ce cumplit! Contesa cunoaşte starea ei?

– Nu, sigur că nu. Şi vai de cel care ar lămuri-o asupra ei! Eu n-aş vrea să vă silesc la o hotărîre pripită. S-o cunoaşteţi întâi pe fiica mea, prinţe Waldsee.

– Credeţi că fiica dumneavoastră ar accepta o căsătorie cu cineva complet străin?

– Copilul meu trebuie să facă ceea ce eu hotărăsc. Eu însumi nu mai sunt sănătos. O boală de inimă îmi dă mult de lucru. Medicul meu mi-a recomandat să mă menajez. Dar lipsa de activitate nu mi se potriveşte. În afară de asta, nu pot să încredinţez nimănui conducerea

concernului meu. Dacă ar fi să vă decideţi la o căsătorie cu fiica mea, va fi rău de dumneavoastră dacă n-o veţi face fericită şi nu-i veţi crea iluzia că e iubită.

Şi el adăugă:

– Iubită, nu ca o femeie, ci ca o mireasă delicată. Înţelegeţi ce vreau să spun?

Iohannes n-a fost în stare să răspundă imediat. În cele din urmă a spus:

– Dezvăluirile dumneavoastră mi-au creat o stare de confuzie. Nu ştiu dacă sunt pretendentul potrivit pentru fiica dumneavoastră.

– Întâi s-o cunoaşteţi pe fiica mea, îl rugă Eschenlohe. Mi-aţi făcut o impresie plăcută, deşi nu sunt de acord cu viaţa dumneavoastră de până acum. Vă consider un om cu tact şi cu suflet.

Contele puse în mişcare clopotul de modă veche de lângă uşă. Un lacheu se ivi imediat.

– Anunţaţi-o pe contesă că o rog să vină la mine.

Pe Iohannes îl copleşea o senzaţie de sufocare. Cel mai mult ar fi vrut să sară de la locul lui şi să fugă.

Contele Eschenlohe îl observase şi bănuia ce se petrece înlăuntrul lui.

– Baronul Sayn mi-a descris situaţia dumneavoastră precară. Eu o să vă stau la dispoziţie cu toate mijloacele. Desigur că domeniul va rămâne în posesia familiei dumneavoastră.

Pe coridor se auzea zgomotul unor roţi de cauciuc şi paşi hotărîţi.

– Sora Ida o aduce pe Christine, explică el. Vă rog să mă scuzaţi o clipă, domnilor.

Iohannes se întoarse spre prietenul lui:

– Trebuia să-mi faci una ca asta? Eu mă cutremur la gândul să fiu legat de o femeie suferindă.

Sandro Sayn îi răspunse:

– Încă nu te-ai decis. Şi dacă asta te poate consola: pe chipul Christinei Eschenlohe este pusă pecetea morţii, nu mai are decât puţine luni de viaţă.

În disperarea lui, Iohannes i-a dat un răspuns pe care nu avea să şi-l ierte mai târziu şi pe care avea să-l regrete amarnic.

– Asta doar m-ar putea face să accept căsătoria.

În spatele uşii din camera alăturată se auzi un fâşâit uşor de rochie şi parcă un râs înfundat.

Apoi s-au deschis aripile uşii de la coridor şi Iohannes o zări pe fata de lângă lacul cu nuferi. Era aşezată într-un scaun rulant pe care îl împingea o soră cu o expresie severă pe chip. După ele, intră contele.

Trăsăturile contesei Christine nu mai erau pierdute în visare şi nici melancolice, ci înspăimântate, dar exprimând în acelaşi timp mândria şi refuzul.

Prinţul Iohannes însă parcă uitase dintr-odată repulsia pe care o simţise pentru ea cu câteva secunde înainte. El consideră obrazul ei micuţ şi palid fermecător. Ochii ei mari şi întunecaţi erau depărtaţi de nasul fin. Gura micuţă şi roz îi tremura. Părul negru şi bogat era strâns la ceafă cu o panglică de un bleu pal care se potrivea cu rochia. Numai scaunul rulant şi cuvertura flauşată îi trădau starea.

În timp ce Sandro se sculase imediat, Iohannes încă mai stătea jos, încremenit.

În cele din urmă se ridică şi el încet.

– Christine, acesta este prinţul Waldsee, prietenul baronului Sayn, făcu atunci contele prezentările. Şi întorcându-se către sora Ida: Nu mai avem nevoie de dumneavoastră. Sora se îndreptă spre uşă.

– O clipă! strigă contele. Luaţi scaunul cu dumneavoastră! Cu mare atenţie el o ridică pe micuţa, delicata sa fiică şi o aşeză într-un fotoliu moale.

– Stai bine, Chrissie? întrebă el cu blândeţe.

Pe urmă îşi plimbă nesigur privirea între fiică şi prinţ.

Spre marea lui uşurare, remarcase că lui Iohannes îi plăcea Christine. De asemenea, observase mila din ochii lui când ridicase copila lipsită de putere din scaunul ei. Puţin stânjenit, el se adresă lui Sandro Sayn.

– Nu credeţi, domnule baron, că trebuie s-o lăsăm pe fiica mea singură cu prinţul? Aş fi dorit să mai vorbim despre o tranzacţie nouă, să aflu părerea dumneavoastră.

După ce au părăsit încăperea, o tăcere adâncă a cuprins camera. Unul din

geamuri era deschis. De afară, se auzea limpede concertul greierilor în parc.

Christine a deschis prima vorba.

– Cred că m-aţi studiat lângă lac, spuse ea.

– Mă rătăcisem acolo întâmplător, răspunse Iohannes. Intenţionat m-am ferit să fac zgomot ca să nu vă deranjez, contesă.

– Nici eu nu v-am remarcat decât atunci când aţi pornit înapoi.

Tonul ei era distant.

– Făceaţi impresia unei fiinţe părăsite, contesă, observă Iohannes.

– Vă rog nu-mi spuneţi contesă! Ida mă uitase pur şi simplu. Era ocupată să maseze faţa mătuşii Brühl, zise ea cu amărăciune. Pe urmă m-a dus în viteză cu scaunul la vilă.

– Sora Ida nu e îngrijitoarea dumneavoastră personală?

– Mătuşa Helen a concediat-o pe bătrâna, buna şi iubita mea soră medicală şi a angajat-o pe Ida, pentru că are şi pregătire de maseuză. Ida este o persoană insuportabilă.

Fără să vrea, Iohannes zâmbi.

– Ce vi se pare aşa caraghios la mine,

în afara faptului că o fată de douăzeci de ani nu poate alerga, ca şi cum ar fi un copil mic? Vocea tinerei contese suna deprimant.

– Nu fac decât să mă minunez că o fiinţă aşa delicată ca dumneavoastră, care pare zămislită din raze de lună, poate pronunţa asemenea cuvinte dure.

Un zâmbet fugitiv îi lumină înfăţişarea. Chipul ei cu puţin timp înainte întunecat era fermecător.

– Nu mi-aş fi putut închipui niciodată că un playboy ca dumneavoastră poate avea înclinaţii poetice, observă ea ironic.

– De ce vreţi să mă jigniţi? spuse el. Socotesc caracterizarea de „playboy" o ofensă.

– Atunci vă rog să mă iertaţi, spuse ea. Dar aşezaţi-vă odată. Ea suspină. De ce atâta vorbărie? Tăticul meu vrea să vă iau de bărbat. Eu însă nu vreau, asta ca s-o ştiţi imediat, declară ea energic.

– Vă exprimaţi foarte direct, Christine, observă el încurcat. Nu se aşteptase deloc la refuzul ei.

– Sunt Chrissie pentru dumneavoastră, spuse ea, şi din nou îi apăru pe

chip zâmbetul fermecător. Oare nu socotiţi şi dumneavoastră nedemn, ca doi oameni care nici nu se cunosc, să fie pur şi simplu cuplaţi, prinţ Waldsee?

– Iohannes, pentru dumneavoastră, replică el zâmbind. Recunosc că exact aşa am gândit şi eu până în clipa când v-am cunoscut.

Întâi s-a înroşit uşor, apoi a spus:

– Vă rog nu încercaţi să-mi faceţi curte. Nimic nu mi-e mai nesuferit decât minciunile şi ipocrizia.

Ea văzu pe chipul lui că-l jignise. Continuă repede.

– Nu-mi fac iluzii despre mine. Cum poate oare un bărbat aşa sănătos ca dumneavoastră să găsească atrăgătoare o asemenea biată mână de om ca mine?

Spre propria lui uimire, Iohannes se auzi spunând încet:

– Găsesc că sunteţi o fată adorabilă. Şi cred lucrul acesta cu toată sinceritatea.

Christine îl ascultase cu o privire a cărei expresia trăda în chip ciudat un dor aprins. La mărturisirea lui nu găsi pe moment nici un răspuns. În cele din urmă spuse, cu un glas sugrumat de plâns:

– Dar ştiţi, desigur, ce se întâmplă cu mine. Fără îndoială că tăticu v-a pus la curent. Spuneţi-mi cinstit, de ce vreţi să vă legaţi viaţa de o bolnavă?

Sub privirea ochilor ei minunaţi care-l fixau aşa serios şi întrebător, prinţul n-a putut minţi.

– Am avut ghinion la bursă şi am făcut datorii. Casa şi domeniul meu sunt grevate de ipoteci. Tatăl dumneavoastră vrea să mă ajute dacă vă iau de soţie.

Concertul greierilor din parc se auzea acum prea tare, parcă exprima o dorinţă. Mireasma florilor era ameţitor de puternică. Tânăra contesă îl privi multă vreme, tăcută, pe Iohannes. Abia acum îşi dădea seama ce bărbat superb era. Observă expresia caldă a gurii lui şi o străbătu un fior. „Nu trebuie să mă îndrăgostesc" gândi ea. Se apăra cu disperare de un sentiment care era dulce şi emoţionant, un sentiment pe care nu-l cunoscuse niciodată până atunci.

– Acum sunteţi dumneavoastră supărată pe mine, Chrissie, auzi ea vocea lui agreabilă adresându-i-se.

– Dimpotrivă, vă mulţumesc pentru sinceritatea dumneavoastră.

– Aş vrea să vă mai explic ceva. Nu sunt numai eu legat de bucata aceea de pământ care a rămas din moşia întinsă a străbunicilor mei. De mine depinde un şir de oameni care lucrează pe moşia şi în pădurea mea, precum şi în castelul meu.

Şi înainte de toate aş vrea să păstrez proprietatea pentru băiatul meu.

– Oh, aveţi un fiu? întrebă Christine cu mult interes.

– Da, Toni al meu are nouă ani. Şi-a pierdut mama în prima copilărie. Dacă n-aş mai putea păstra casa şi gospodăria, el ar trebui să meargă într-un internat. Pentru băiat ar fi foarte rău. Toni a crescut în libertate.

– Cine are grijă de el şi de casa dumneavoastră, Iohannes?

– Berthe, bătrâna mea îngrijitoare din copilărie, de altfel şi Peter, un bătrân jocheu, care se îngrijeşte de cai şi se ocupă de Toni. El este prietenul lui cel mai bun, după mine, fără îndoială, adăugă el cu un zâmbet cald.

– E frumos la dumneavoastră, Iohannes? întrebă ea.

– Minunat, Chrissie. Castelul nostru nu e mare, dar e plăcut. E aşezat la poalele munţilor. Sigur că dumneavoastră vi s-ar părea foarte modest castelul Waldsee, pentru că sunteţi obişnuită cu vila aceasta superbă.

– Găsesc că aici totul e foarte rece. Toată strălucirea aceasta mă striveşte, spuse ea. Dusă pe gânduri, adăugă: aş vrea mult să cunosc palatul Waldsee.

– Aşa va fi, după ce veţi deveni soţia mea.

Aceste cuvinte cu întreg conţinutul lor plin de consecinţe, îi scăpaseră ca ceva de la sine înţeles.

Christine se rezemă, prudentă, în fotoliu. Îl privea cu ochii ei mari.

– Vreţi într-adevăr să mă luaţi de nevastă, Iohannes? Deşi nu pot umbla?

– Atunci n-am decât să vă duc în braţe, Chrissie, răspunse el încet.

– Starea mea nu vi se pare respingătoare? întrebă ea cu teamă.

Nici la această întrebare n-a putut răspunde cu o minciună.

– Acum, când vă cunosc, sigur că nu!

Ezitând puţin, ea îi răspunse:

– Ceva mai frumos nici nu mi-aţi fi putut spune. Iohannes îi luă mâna. Era subţire şi fină, astfel încât el n-a dus-o la buze, ci a privit-o mai întâi, fermecat.

– Mâna dumneavoastră e o minune a naturii, spuse el, gândind în sinea lui „de ce să fie tocmai fiinţa aceasta adorabilă condamnată la o moarte timpurie"

În aceeaşi clipă sângele îi năvăli în obraz. Îşi adusese aminte că nu mai departe decât cu o jumătate de oră în urmă, tocmai această limitare a şansei ei de a trăi îl determinase s-o ia pe Christine de nevastă.

Cu o delicateţe deosebită apropie mâna ei de buzele lui. În timp ce o săruta, încerca să-şi înfrâneze ruşinea.

– Vreţi să încercaţi să trăiţi alături de mine, ca soţ, Chrissie? întrebă el nesigur.

Când a răspuns, dând din cap, ea avea în priviri strălucirea stelelor.

*

* *

La întoarcere, aşezat lângă Sandro, prinţul Iohannes a parcurs drumul fără o vorbă, apoi a petrecut o noapte agitată în locuinţa elegantă de burlac pe care acesta o avea, deasupra biroului său avocaţial. În cursul dimineţii şi-a scos maşina, gata reparată, de la atelier. Pe urmă s-a dus la o florărie unde a comandat un buchet de flori ce urma să se facă după indicaţiile lui. În jurul unui crin el cerea să fie grupaţi doisprezece trandafiri albi în potirul cărora strălucea o nuanţă roz.

Pe drum spre casa Eschenlohe îl ajunse din urmă, pe o stradă de vile, o maşină sport mică şi cochetă, de culoare crem, cu scaunele îmbrăcate în piele de leopard. Din maşină, Daniela Brühl îi făcu semn cu mâna. Părul ei blond-roşcat flutura în vânt, şi în trecere, ea îi aruncă o privire provocatoare, cu ochii ei scânteietori.

Când Iohannes intră cu maşina lui în parcul vilei, baronesa Brühl îl aştepta. Purta un costum chic, cu pantaloni, şi-i zâmbea seducătoare. Văzând că el nu dă atenţie încercării ei de a flirta cu ea, ea ciupi hârtia de

celofan în care era învelit buchetul.

– Vai, crini şi trandafiri albi! Un adevărat buchet de mireasă, ce simbolic! râse ea.

– Vă rog să mă scuzaţi, sunt aşteptat, spuse Iohannes foarte rezervat.

– De ce atâta grabă, avem acelaşi drum! strigă ea. Vă conduc la verişoara mea.

În holul larg apăru un lacheu care spuse, cu o plecăciune:

– Am dispoziţia să conduc pe alteţa voastră la contesă.

– Nu-i nevoie, conduc eu pe alteţa sa la verişoara mea, îi răspunse Daniela, de sus.

– Vă rog nu vă osteniţi, baronesă, începu Iohannes care nu uitase deloc avertismentul lui Sandro în ceea ce o privea pe Daniela Brühl.

– Degeaba vă străduiţi, de mine tot nu scăpaţi, îi explică ea. Mi-ar face mare plăcere să privesc proaspăta voastră fericire.

Înainte de a putea răspunde ceva observaţiei ei impertinente, ea i-o luă înainte, apoi în sus la primul etaj. De la capătul scării se întindea de ambele

părţi coridorul lung. Podeaua era acoperită cu marmură în mai multe culori. O străbăteau ca nişte cărări lungi covoare persane, iar pereţii erau acoperiţi cu o mătase gri-pastel, peste care erau agăţate gravuri valoroase.

Acum Daniela îşi încetini pasul şi se apropie mult de Iohannes.

– Ce păcat, alteţă, că aveţi atâtea datorii!

– De unde ştiţi asta? întrebă el penibil şocat.

Umărul ei îi atinse uşor braţul.

– Îmi vine să cred că noi doi ne-am fi potrivit mai bine decât dumneavoastră cu mâna asta de om, verişoara mea. Tonul devenise deodată duşmănos.

– Cum vă puteţi exprima cu atâta lipsă de suflet, despre vara dumneavoastră?!

– Oh, alteţa sa face deja pe apărătorul Christinei! Ce putere are banul! Cu el îţi poţi cumpăra simpatii. Ba poţi să faci un bărbat să simuleze compasiune, mai mult chiar, amor. Blestemaţii de bani!

Iohannes se opri.

– Vă interzic să-mi atribuiţi asemenea jigniri!

Cu o mişcare elegantă ea îşi aruncă peste umăr părul lung până la talie.

– Dumneavoastră nu-mi puteţi interzice nimic, nu dumneavoastră! Un prinţ în pragul falimentului, care-şi leagă viaţa de o femeie muribundă şi care nu face decât să aştepte să moară ca să-i moştenească banii!

– Vă rog să vă controlaţi, s-ar putea să se audă ce spuneţi!

– Poate că ar fi mai bine pentru vara mea să afle înainte de căsătorie ce mentalitate nobilă are mirele ei.

– Să îndrăzniţi numai! izbucni Iohannes cu vocea sugrumată.

– Bine, dar e adevărul curat. Am auzit cu urechile mele ce i-aţi spus baronului Sayn. Că numai sfârşitul apropiat al Christinei vă poate determina să acceptaţi o căsătorie din raţiune cu ea.

Pe Iohannes îl cuprinse o spaimă de moarte.

– Deci dumneavoastră eraţi cea care trăgeaţi cu urechea. Din păcate, Sandro Sayn şi cu mine am observat prea târziu că cineva stă în spatele uşii ca să asculte. Ce demn de dispreţ e cel ce

trage cu urechea! Iohannes abia se putea stăpâni.

– Nu mai puţin decât mentalitatea dumneavoastră, alteţă! Între timp ajunseseră în faţa uşii Christinei.

– De ce mă detestaţi aşa? întrebă prinţul. Nu v-am făcut nici un rău.

– Poate că o invidiez pe vara mea, pentru dumneavoastră, replică ea cu un aer superficial.

După ce a bătut la uşă, a deschis sora Ida. La vederea Danielei, sora zâmbi acru. Mergând în urma celor două femei, prinţul Iohannes străbătu un şir de trei camere înalte, scump mobilate, dar reci, în ciuda bogăţiei cu care erau împodobite. Cu mâini nesigure, el desfăcu buchetul din hârtie. Observaţiile pline de ură ale Danielei îi răniseră profund simţul de onoare şi demnitatea. Trăgând concluziile din cele ce tocmai îi spusese, Daniela era invidioasă pe verişoara ei. Îl copleşea gândul că-i va dezvălui bolnavei cuvintele lui de neiertat.

Apoi s-au găsit în camera unde îi aştepta tânăra contesă. Încăperea era inundată de soare. Christine se afla cu fereastra deschisă, pe o sofa, a cărei

husă era brodată cu boboci de trandafir. Zâmbetul ei se stinse când o văzu pe Daniela lângă Iohannes.

– Imediat vă las singuri! strigă Daniela. N-am vrut decât să te salut, tânără mireasă, şi să-ţi doresc tot binele posibil, Chrissie. Cu o mutră de mironosiţă se întoarse apoi către prinţ: Şi desigur şi dumneavoastră, alteţă!

– Vă cunoaşteţi deja? întrebă Christine.

– Nu s-a putut evita ca logodnicul tău să-mi fie prezentat şi anume de Sandro Sayn, dacă vrei să ştii exact.

Iohannes nu-l observase până atunci pe pechinezul care stătea întins pe sofa lângă Christine. Deodată animăluţul se postă în faţa Danielei lătrând-o furios.

– Văd că nu sunt agreată aici. Încetează cu lătratul, bestie nătângă!

Daniela îi făcu un semn cu mâna verişoarei, îl măsură scurt pe prinţ şi o privi ironică:

– Distraţi-vă bine amândoi!

Christine aruncă o privire melancolică în urma ei.

– Să poţi umbla, să-ţi fie permisă călăria, să poţi alerga şi dansa! Nu ştiu

ce n-aş da pentru asta, şopti ea. Doamne, cât o invidia pe Daniela pentru sănătatea ei.

Iohannes îi oferi florile.

– Ce frumos, vă mulţumesc, spuse ea. Se strădui, cu greutate, să se îndrepte.

– Pot să vă ajut? Delicat, el îi cuprinse braţele şi o ajută să se aşeze. Ea era uşoară ca un fulg. Abia acum, în lumina soarelui, el văzu ce transparentă era pielea ei. Avea cearcăne în jurul ochilor.

– Azi noapte am stat trează şi m-am tot gândit, spuse Christine. Nu ştiu dacă am dreptul să leg de mine un om atât de sănătos ca dumneavoastră.

– Nu trebuie să fiţi nerăbdătoare, Chrissie, o să vă însănătoşiţi deodată, într-o bună zi, încercă Iohannes, cam nesigur, s-o consoleze.

– În aşa ceva nu mai cred, spuse ea cu tristeţe. Dar aşezaţi-vă odată lângă mine, vă rog.

Ea mirosi trandafirii, apoi acţionă o sonerie de argint şi sora ei medicală se ivi din camera alăturată.

– Vă rog, puneţi florile într-o vază. Ida se înclină uşor, luă buchetul şi ieşi.

– Ştiu aşa puţine despre viaţa dumneavoastră, începu Iohannes. Locuiţi întotdeauna aici, nu plecaţi niciodată nicăieri?

– Am văzut jumătate de lume. Dar din oraşele mari nu cunosc decât clinicile, iar acestea sunt peste tot la fel, îi explică ea cu vocea joasă şi multă amărăciune.

– Biată Chrissie, spuse el consternat.

Ida s-a întors apoi cu florile.

– Vă rog, aşezaţi vaza aici, pe masa mea, îi spuse Christine. Acum nu mai am nevoie de dumneavoastră, faceţi o plimbare.

Sora se retrase cu o plecăciune.

– E îngrozitor de curioasă. N-aş vrea să tragă cu urechea la ceea ce vorbim, ca să se ducă pe urmă şi să-i comunice mătuşii Helen convorbirea, observă Christine.

În clipa aceea Iohannes îşi aminti de ameninţarea Danielei. Tot sângele îi năvăli în cap. Era gata să-i mărturisească Christinei remarca lui când îi veni în minte că nu-i era îngăduit să facă aşa ceva. Astfel el i-ar fi trădat ceea ce ea nu ştia, că nu mai avea mult de trăit,

dacă nu se întâmpla o minune. Era silit să tacă.

O lăbuţă mică îi atinse genunchiul. În faţa lui se aşezase micul pechinez al Christinei.

Christine zâmbi surprinsă.

– Oh, Ting vă place, doreşte să-l luaţi pe genunchi.

– Încrederea ta mă onorează, puştiulică, spuse Iohannes îndeplinind dorinţa lui Ting.

– De succesul acesta puteţi fi mândru, observă Christine, Ting are un pedigree de un cot lungime, de fapt îl cheamă Lord Tingeling. E foarte rezervat şi demn. Ea se juca, răsucind cu mâna ei delicată cârlionţii urechii căţeluşului. Ting este companionul meu cel mai drag şi cel mai credincios.

Socotesc că e foarte plăcut ca o asemenea făptură să-ţi aparţină în întregime. Din păcate lui Ting îi lipseşte mişcarea, nu poate fi despărţit de mine.

– Asta o să se schimbe, îi spuse Iohannes, când se va găsi la noi la Waldsee. Acolo va avea doi tovarăşi şi anume pe şorecarul nostru Mandi şi pe

Pia căţeluşa ciobănesc scoţian a lui Toni.

– Oh, ce bine mi-ar părea să văd castelul! Dar tăticul meu nu vrea să mă lase să plec de aici.

– Dar se înţelege de la sine că atunci când veţi fi soţia mea, veţi trăi la Waldsee.

– Tăticu crede că acolo nu voi avea posibilitatea unei supravegheri medicale în imediata apropiere.

– Avem la Kreuth o doctoriţă excepţională. Doamna doctor Moll îl îngrijeşte pe Toni al meu când are ceva. Agnes Moll o să vă devină imediat simpatică.

Christine îşi puse deodată mâna mică pe braţul lui Iohannes:

– Vă rog, obţineţi de la tata să mă lase la Waldsee. Mi-ar face aşa plăcere să cunosc Waldsee şi pe Toni al dumneavoastră. Ea întrebă cu teamă: sper să-i fiu şi eu simpatică?

Iohannes îi luă mâna şi o duse la buze:

– O să-i pătrundeţi imediat în suflet, Christine. Şi buna mea Bertha o să vă răsfeţe.

– Ce bine e când îmi ţineţi mâna în a dumneavoastră, spuse ea încet, în timp ce se lăsa din nou între perne. Iohannes, credeţi că aş putea să vă fiu un pic dragă?

Inima lui se umplu de caldă compasiune.

– Vă plac foarte mult, Christine.

– Până acum aţi dus o viaţă fără îngrădiri. Aţi străbătut lumea întreagă şi aţi făcut sport. Tăticu spunea că veţi renunţa de acum încolo la toate acestea pentru mine, că vreţi să renunţaţi la tot.

– Am hoinărit mult prea mult. E timpul să renunţ la viaţa mea de vagabond, să mă aşez şi să mă ocup personal de Waldsee, îi răspunse el.

Christine răsuflă uşurată.

– Oh, mă bucur aşa de mult să fiu la Waldsee. Apoi reluă, stânjenită: tăticu doreşte să ne căsătorim cât de repede posibil. Sunteţi şi cu asta de acord?

Iohannes dădu din cap:

– Şi eu cred că acum am putea să ne tutuim, Christine.

–Tocmai vroiam şi eu să-ţi fac

propunerea asta, Iohannes, tu mi-ai luat-o înainte.

*

* *

Consultaţia de după-amiază luase sfârşit, ultimul pacient plecase. Încă în halat, intrând în sala de aşteptare, Agnes Moll scoase un strigăt de uimire:

– Ce-i, Toni, s-a întâmplat ceva? întrebă ea îngrijorată.

Micul prinţ scutură tăcut capul. Avea o figură nefericită.

– Dar ai tu un necaz, spuse Agnes.

Toni începu să plângă cu sughiţuri.

– S-a întâmplat ceva cu tata? întrebă ea uimită.

El dădu repede din cap.

– O să capăt o mamă vitregă! izbuti el să spună. Nu-i ceva îngrozitor?

Lui Agnes i se păru că n-a auzit bine. Abia dacă mai putea articula un cuvânt.

– De unde ai aflat asta?

– Tata a chemat-o pe doamna Berthe şi i-a spus. Trebuie să aranjeze câteva camere sus pentru noua lui soţie.

Şi eu sunt aşa nenorocit!

Agnes încercă disperată să se obişnuiască cu realitatea crudă că prinţul Iohannes se va căsători. Cum de putuse să-şi facă iluzii în ceea ce-o privea?

– Şi cel mai rău, auzi ea copilul spunând, este că noua soţie a tatei pare a fi bolnavă. Berthe mi-a spus deja că de acum înainte va trebui să umblu încet şi că n-o să mai pot zburda cu câinii prin casă.

– Bolnavă, dar ce are? întrebă Agnes uluită.

– Cred că nu poate merge. Trebuie purtată ca un bebe şi trebuie să stea mereu culcată.

– Doamne, ce cumplit! şopti ea.

– Mi-e aşa de frică de ea. Sigur că o să se plângă imediat, când sunt puţin neastâmpărat.

– Şi când se căsătoreşte tatăl tău? întrebarea îi implântă un cuţit în inimă.

– Curând. În două săptămâni îşi aduce noua soţie. Nici n-o să-l mai am, când va fi acasă în cele câteva zile.

– Desigur că tatăl tău va fi în viitor mereu la Waldsee, îl consolă Agnes. Şi

ea ar fi avut nevoie de cineva care s-o ajute să suporte cumplita decepţie.

– Ştii cumva cum o cheamă, Toni?

– Tatăl ei este contele de Eschenlohe şi Berthe crede că are colosal de mulţi bani. Cu un suspin, el încheie. Berthe spune că acum cel puţin n-o să mai fim nevoiţi să plecăm din Waldsee.

Agnes simţi cum o trec fiorii. „S-a vândut" gândi ea. Pentru a salva Waldsee şi-a legat viaţa de o paralitică. Ce voinţă şi stăpânire trebuie să-l fi costat asta!

– Şi eu care mi-am dorit totdeauna să vă primesc pe dumneavoastră ca nouă mamă, spuse Toni în şoaptă.

Agnes Moll simţea cum i se strânge inima. Cu mare greutate ea izbuti să schiţeze un zâmbet:

– Şi eu aş fi dorit-o din suflet, răspunse ea încet, dar noi rămânem mai departe prieteni buni, şi tu o să vii în continuare la mine, când ai să ai ceva pe suflet, da?

La diferitele întreprinderi pe care le avea în Germania, markgraful se deplasa de cele mai multe ori cu elicopterul

propriu. Cu el trebuia să se ducă tânăra pereche la Waldsee, pentru că în felul acesta Christine nu era expusă unor zdruncinări puternice, care puteau avea pentru ea consecinţe primejdioase.

Elicopterul a pornit în jurul orei trei după-amiază. În timp ce Iohannes îşi purta cu mare atenţie preţioasa povară peste cele câteva trepte ale elicopterului, Bauer luă în primire de la pilot pechinezul şi-l duse apoi în urma prinţesei.

Lucrurile Christinei, hainele, lenjeria, cărţile şi discurile fuseseră deja trimise cu maşina.

Când maşina lor se puse în mişcare, trecând printr-un culoar de lume, toţi izbucniră în urale. Christine zâmbi bucuroasă, făcând semne prietenești cu mâna.

La Kreuth, nimeni în afară de doctoriţa Moll nu ştia de boala prinţesei. Astfel încât toţi cei prezenţi au fost cuceriţi de frumuseţea şi de farmecul ei şi se considera că prinţul Iohannes venise acasă cu o prinţesă de basm.

Toată ziua soarele nu se arătase. Când maşina se apropie de castel, el

străbătu noianul de nori. Christine scoase o exclamaţie de încântare.

Pe fundalul copacilor, castelul Waldsee se oferi privirilor el galben strălucitor ca o bijuterie.

Christine apucă mâna prinţului.

– Oh, Iohannes, ce frumos e la tine! Aşa minunat nu mi-am închipuit să fie. Uite ce casă splendidă şi pădurea!

Maşina se opri pe locul de parcare acoperit cu pietriş. Bătrânul jocheu Peter deschise portiera şi se înclină adânc în faţa tinerei soţii a stăpânului său.

– Acesta este Peter, el are grijă de grajdul nostru, e prietenul lui Toni şi profesorul lui de călărie.

Christine îi zâmbi bătrânului jocheu, cucerind astfel inima acestuia, un burlac convins.

– Ei, Peter, pe unde-şi face fiu-meu veacul?

– Prinţul Toni e plecat călare, aşa cred.

– Nu putea fi puştiul aici, când îi aduc noua mamă? strigă Iohannes şi o ridică pe Christine din maşină.

– Oh, te rog, nu-l certa când se întoarce. Sigur că-i e frică de mine. Şi

mie îmi era frică de orice figură nouă, la noi la vilă, îl linişti Christine.

Ting sărise din maşină şi se îndrepta grav ca un leu spre poarta de intrare. Împrejurul castelului veneau în goană şorecarul Mandi, şi Pia, căţeluşa Collie. La vederea lui Ting, ambii câini au uitat să-şi salute stăpânul. Mandi se repezi la Ting şi începu să latre. Ting se prefăcu a nu-l vedea pe şorecarul gras, cu mutră obraznică.

Când Mandi izbuti să desluşească de aproape botul turtit, neobişnuit al pechinezului, scoase un sunet speriat şi se retrase. Şi Pia îl cerceta pe noul venit de la o distanţă sigură.

Iohannes şi Christine au început să râdă de micuţul nostim.

– Ting al tău se comportă într-adevăr ca un lord. S-a impus chiar şi obraznicului nostru Mandi.

Poarta grea de stejar s-a deschis larg.

– Vezi, Christine, acum te duc peste pragul casei mele, îi spuse el cu un zâmbet menit să-i ascundă emoţia.

În sala mare de la intrare, aştepta doamna Berthe, cu un buchet mare de trandafiri albi în mână.

– Ştii cumva unde se ascunde Toni? au fost primele cuvinte ale prinţului.

Berthe se simţea îngrozitor, pentru că protejatul ei o ştersese.

– Cred că se întoarce din moment în moment, minţi ea stângaci.

De la prima vedere, bătrâna Berthe i-a inspirat încredere Christinei. Ea îi întinse zâmbind mâna.

– Eram deja atât de curioasă să vă cunosc, doamnă Berthe! Soţul meu mi-a povestit atâtea lucruri despre devotamentul dumneavoastră plin de afecţiune, spuse ea. Sper doar să nu vă dau prea mult de lucru.

Christine izbutise să-şi convingă tatăl s-o lase pe Ida să rămână la vilă şi, aşa cum propusese Iohannes, să preia Berthe îngrijirea ei.

Berthe îi înmânã trandafirii cu o plecăciune adâncă.

– Mă bucur că vă pot îngriji, alteţă. O să vă punem noi aici repede pe picioare, în plus aerul curat, fiţi atentă, o să facă minuni, începu ea repede.

„Ce fiinţă apropiată şi emoţionantă este! De ce trebuie să fie suferindă" gândea ea plină de compasiune.

Iohannes voi să-şi ducă micuţa soţie sus, pe treptele care luceau de curăţenie, dar Chrissie îl rugă:

– Dacă nu sunt prea grea pentru tine, lasă-mă să mai arunc o privire în sala mare.

Ea văzu lumina ştearsă a amurgului, tavanul împodobit cu stucaturi, portretele străbunilor, covorul de mătase pe care un Waldsee îl adusese din Orient.

– Ce plăcut e la tine, zise Christine visătoare. Tu ai un cămin adevărat.

– Acum e şi al tău, Chrissie.

*

* *

Iohannes hotărîse ca soţia lui să primească cea mai frumoasă încăpere din castel. Uşile ei se deschideau spre balconul larg. Mobilele graţioase, vopsite alb, husele în dungi alb, verde şi roşu, tapetul verde-deschis şi persanul palid contribuiau la atmosfera foarte agreabilă ce domnea aici. Într-un colţ se afla o canapea acoperită cu o blană albă.

– Nu acolo, alteţă, strigă Berthe,

care-o luase repede înaintea lui Iohannes. O s-o instalăm comod pe alteţa sa aici. Repede împinse în faţa uşii balconului un scăunel tapisat. După ce Christine se aşeză, ea îi acoperi picioarele cu o cuvertură din păr de lama şi spuse:

– Ca nu cumva să răcească prinţesa. De aici veţi putea vedea grădina.

Iohannes îşi îmbrăţişă menajera.

– Eşti bătrâna mea bună, spuse el. Apoi imediat Berthe se apucă să-i pună Christinei, cu mare grijă, câteva perne la spate. Tânăra soţie se rezemă zâmbind.

– Aranjamentul acesta de flori, sigur că dumneavoastră l-aţi făcut, draga mea doamnă Berthe! spuse ea, arătând spre trandafirii şi freziile care împodobeau camera.

– Numai să se bucure alteţa sa, declară Berthe radiind de bucurie. Aşa, şi acum o să gustaţi câte ceva.

– Oh, vă rog, nu mi-e deloc foame, refuză Christine.

– Alteţă, sunteţi subţire ca un pui de pisicuţă nou-născut. Trebuie să mâncaţi ceva. O s-o ascultaţi cuminţică pe bătrâna Berthe.

– Îmi vorbeşte ca unui copil, zâmbea Christine emoţionată când a rămas singură cu Iohannes.

Curând doamna Berthe se întoarse însoţită de fata în casă Cilly, care împingea o măsuţă mobilă şi se înclină adânc în faţa tinerei prinţese. Şi ea i-a fost prezentată Christinei şi prietenos salutată de aceasta. Berthe aranjase mici sendvişuri pe un platou de argint şi pusese şampanie franţuzească la gheaţă.

– E prima dumneavoastră masă la noi, alteţă, să vă priască, spuse ea. Prinţ Iohannes, aveţi grijă ca să şi mănânce prinţesa ceva.

Ea destupă cu îndemânare şampania şi o turnă spumegând în două cupe.

Când tânăra pereche a rămas singură, Iohannes a întrebat:

– Pentru ce să închinăm, Chrissie?

– Ca să mă însănătoşesc pentru tine, Iohannes. Cele două cupe se ciocniră scoţând un sunet cristalin. Ţie trebuie să-ţi mulţumesc că viaţa nu-mi mai e insuportabilă şi că am dobândit o speranţă nouă.

Iohannes aprobă tăcut. I se tăia respiraţia când o auzea vorbind aşa.

Ea îşi aruncă privirea deasupra uşii balconului. Primele umbre palid-cenuşii începură să se aştearnă peste ronduri. Privirile ei rămaseră aţintite asupra grădinii, când mărturisi abia auzit:

– Te iubesc, Iohannes.

– Şi eu te iubesc, spuse el cu căldură „Ca pe un copil, un copil iubit, fermecător, un biet copil", adăugă în gând.

– Nu spui asta numai pentru că ai un suflet bun?

– Eşti făptura cea mai dulce, delicată şi fermecătoare pe care am întâlnit-o vreodată, prinţesă mică, îi răspunse el cu aceeaşi căldură.

*

* *

Emoţiile zilei de călătorie epuizaseră forţele slabe ale Christinei. Devreme, ea o lăsă pe Berthe s-o ducă la culcare.

Dormitorul era mic. Tapetul albastru-auriu sclipea în lumina veiozei aşezată pe scrinul de mahon, care slujea de noptieră. În patul masiv de acaju, delicata prinţesă aproape că se pierdea.

Zâmbind, Christine o privea pe Berthe de jos în sus.

– Găsesc dormitorul meu neînchipuit de plăcut şi cred că aici pot să uit chiar de boala mea. Îndată însă chipul ei trădă îngrijorare:

– S-a întors Toni?

În aceeaşi clipă uşa s-a deschis şi Iohannes îşi băgă odrasla înăuntru.

– Poftim, fiul meu, Chrissie! strigă el vesel. Foarte prezentabil nu arată tânărul domn, dar sper că tu îl vei ierta. Tocmai am pus mâna pe el când voia să se strecoare la el în cameră.

Christine îşi privea încordată fiul vitreg. Părul lui Toni îi cădea aproape pe ochii care trădau încăpăţânare. Blue-jeans-ii lui erau decoloraţi. Peste ei, puloverul nu prea curat arăta că băiatul se înghesuise prin tufişurile pădurii. Toni de Waldsee nu trăda nimic princiar, arăta ca un golănel oarecare.

Sub privirea ei cercetătoare, Toni se ascunse în spatele tatălui său.

– Nu vrei să dai mâna cu mine? întrebă Christine zâmbind. Eram atât de curioasă să te cunosc. Am găsit că e minunat să am aşa un băiat mare.

– Dar eu nu sunt băiatul tău, îi răspunse el cu glas sugrumat.

„Nu mă place, mă respinge", gândea tânăra soţie decepţionată.

– Totuşi, am putea fi cel puţin prieteni? întrebă ea timid.

Fără să vrea Toni începu acum s-o studieze. El socotea că nu arăta deloc ca o femeie, ci ca o fetiţă. De fapt era drăgălaşă, dar el avea încăpăţânarea tuturor celor de la Waldsee, aşa încât respingea constatarea că ea era cu totul altfel decât şi-o închipuise.

În nici o împrejurare Iohannes nu-i adresa o vorbă dură fiului său. Acum însă îl repezi:

– Ce maniere sunt astea? Dă-i drumul, salut-o pe noua ta mamă aşa cum se cuvine. Şi-şi însoţi vorbele cu un ghiont în spate.

Furios, Toni se împletici spre pat.

– Dar eu nu vreau nici o mamă nouă!

Înainte ca Iohannes să poată spune ceva, Christine îi răspunse blând:

– Spune-mi, te rog, Chrissie! Şi, Iohannes, nu fii aşa sever cu el. Sigur că o să se obişnuiască cu mine şi atunci o să ne înţelegem bine. Aş vrea

să-ţi dăruiesc ceva. Toni, spune, te rog, ce-ţi doreşti?

– Nu-mi doresc nimic, răspunse el înţepat.

În clipa aceea se întorcea în cameră Berthe cu Ting care condus de Peter şi privit cu multă curiozitate de cei doi câini, îşi făcuse nevoile în grădină.

– Cum vorbeşti cu mama ta? întrebă ea.

Toni, jenat, nu-şi găsea locul. Deodată, îl văzu pe Ting.

– Oh, un pechinez, strigă el surprins. N-am văzut niciodată unul ca el!

Ting se îndreptă demn spre băiat, îl mirosi şi ridică apoi lăbuţele pe picioarele slabe ale lui Toni.

– Oh, Iohannes, uită-te, Ting îl agreează pe Toni! Vrea să-l iei în braţe! îi strigă Christine băiatului.

Deja micul prinţ se pregătea să se aplece după Ting, pe urmă însă scuturâ capul fără un cuvânt şi se năpusti afară din cameră.

Christinei i se umeziseră ochii.

– Şi eu care m-am bucurat aşa să-l văd, iar el nici nu vrea să ştie de mine, se plânse ea.

– Ei, stai tu, că-ţi povestesc eu ţie! strigă Berthe revoltată şi alergă după Toni.

Ting se strecură în coşuleţul lui capitonat, care se afla lângă patul stăpânei sale şi se făcu ghem, un ghem de blană cafeniu-aurie.

– Nu fii tristă, Chrissie, o consolă Iohannes. În câteva zile caraghiosul ăsta de băiat se va obişnui cu tine şi te va primi în inima lui întocmai ca Berthe.

– Ea se poartă aşa de emoţionant cu mine, cu totul altfel decât Ida, răspunse ea. Mai aşează-te puţin lângă mine.

Iohannes se lăsă pe marginea patului.

– Eu cred că Toni o mai iubeşte pe mama lui.

– Cum s-ar putea aşa ceva? Nici n-a cunoscut-o, pentru că ea a murit la naştere.

– Ce groaznic, şopti Christine.

– El a avut-o pe Berthe şi în ultima vreme s-a ataşat foarte tare de Agnes Moll, observă el fără să se gândească la ce spune.

– Agnes Moll e doctoriţa?

Iohannes dete din cap.

Suferinţa îi dăduse Christinei luciditate.

– Atunci e din cauza ei aşa împotriva mea, spuse ea tristă. Sigur că şi-a dorit să te căsătoreşti cu ea.

– Poate, recunoscu Iohannes, dar eu personal n-am avut niciodată intenţia să mă căsătoresc cu doamna doctor Moll.

– Dar îţi place?

– Ca bună prietenă, da. E foarte drăguţă. Mâine ai s-o cunoşti şi tu.

– O să mă examineze? întrebă Christine cu teamă.

– Nu, vine doar să te cunoască. Aş dori să vă împrieteniţi.

„Poate o să-i fiu la fel de nesuferită ca şi lui Toni", gândi ea.

– Iohannes, te rog, n-o chema mâine. Ştii că sunt împotriva medicilor, te rog! Apoi adăugă ezitând. Mai rămâi puţin cu mine?

– Până când adormi, Chrissie. Se aplecă peste ea şi o sărută cu tandreţe. Apoi o ajută atent să se întoarcă pe o parte. Christine îi luă mâna şi o trecu sub obrazul ei.

– Când eşti lângă mine, mă simt atât de protejată! Atunci îmi vine să cred că totul se mai poate îndrepta, adăugă ea.

Lui Iohannes iar i se puse un nod în gât.

„Biată Christine, gândi el, biată fetiţă mică. În noaptea nunţii ei trebuie să fie mulţumită că stau lângă ea şi că mă poată ţine de mână"

*

* *

Fără a-i spune ceva micuţei sale soţii, Iohannes plecă dimineaţa următoare la cabinetul medical de la Kreuth.

Aflând cine o aşteaptă în antecameră, Agnes nici nu i-a mai dat timp ultimului pacient să-şi ia rămas bun şi a trecut din cabinet, alături.

Prinţul stătea la geam şi privea, fără s-o vadă, revărsarea de flori din grădină peste care se jucau lumini şi umbre.

– Alteţă, ce vă aduce la mine? întrebă Agnes Moll.

Iohannes se întoarse. Apoi îi cuprinse mâna şi spuse:

– Doamnă doctor Moll, trebuie să mă ajutaţi. Vă amintesc promisiunea pe care mi-aţi făcut-o că o să vă găsesc

totdeauna când o să am nevoie de dumneavoastră?

– Desigur că o să-mi ţin promisiunea, spuse ea cu zâmbet silit. Însă nu avea puterea de a-şi înfrânge de tot durerea de a-l fi pierdut pentru totdeauna.

– Soţia mea e bolnavă, cred că Berthe v-a povestit deja lucrul acesta.

Ea îi înţelese agitaţia:

– E foarte rău? întrebă ea.

Prinţul Iohannes îi repetă ceea ce aflase de la contele Eschnlohe despre boala Christinei.

În cele din urmă conchise:

– Şi eu nu pot şi nu vreau să cred că nu există totuşi un leac împotriva cumplitei ei suferinţe. Mie nu-mi intră în cap că aşa o fiinţă tânără este sortită morţii.

Agnes îl ascultase cu groază crescândă.

– Mă tem că într-adevăr nu există încă nici o posibilitate ca boala aceasta atât de rară să se vindece.

– Iar eu m-am agăţat, în tot timpul acesta, de când ştiu ce se întâmplă cu Christine, de gândul că dumneavoastră ne veţi ajuta, spuse Iohannes dezamăgit.

– Contele de Eschenlohe a consultat desigur specialişti din lumea întreagă, aşa cred.

– Fără îndoială, dar eu nu pot renunţa la speranţa că într-o zi Christine tot se va însănătoşi. Pentru mine este insuportabil să mă uit cu braţele încrucişate, cum ea... El nu-şi termină fraza, pe faţa lui însă se vedea ce voia şi nu putea exprima. Vedeţi dumneavoastră aţi fost atâta vreme asistentă la Clinica universitară din Zürich. Vă rog, vă implor, puneţi-vă în legătură cu medicii pe care-i cunoaşteţi acolo. Telefonaţi încă astăzi la Zürich. Desigur pe cheltuiala mea. Poate acolo să se cunoască vreun cercetător care lucrează la un medicament pentru boala Christinei.

– Am să fac cu plăcere ce-mi cereţi, dar n-ar trebui să o văd şi să o examinez mai întâi pe pacientă? spuse ea ezitând.

– Christinei îi e frică de medici.

– Pot s-o înţeleg foarte bine, observă Agnes.

– N-aţi putea cere imediat o convorbire cu Zürich-ul? o presă prinţul mai departe. Apoi se ridică repede. Nu, ştiu

ceva cu mult mai eficace. Anunţaţi vizita noastră cunoştinţelor dumneavoastră. Când v-aţi putea elibera de obligaţiile cabinetului dumneavoastră? Eventual la sfârşitul acestei săptămâni?

– Imposibil. Două din pacientele mele aşteaptă în zilele acestea un copil, nu pot să le părăsesc pur şi simplu.

– Dar mi-aţi promis doar că pot conta pe dumneavoastră, doamnă doctor Moll?

– Şi o să mă ţin de cuvânt, spuse ea cu calm. La sfârşitul săptămânii viitoare ar fi posibil, cu condiţia ca cele două femei să fi născut.

– Bine, atunci plecăm cu maşina la sfârşitul săptămânii viitoare. Eu mă tem de zborul cu avionul.

Iohannes îşi duse mâna la ochi,

– Întâi m-am temut de căsătoria asta, din raţiune şi acum mă chinuie gândul că aş putea s-o pierd aşa de repede pe mica şi nefericita mea soţie.

– Aşa mult o iubiţi pe prinţesă? întrebă Agnes Moll cu o voce nesigură.

– Întâi s-o cunoaşteţi pe Christine şi pe urmă o să mă înţelegeţi. E o fiinţă fermecătoare. Este neînchipuit de emoţionantă

în neputinţa ei. Pe lângă aceasta, e o mică personalitate, o fată înţeleaptă, caldă şi prevenitoare.

Iohannes a înţeles greşit tăcerea doctoriţei Moll.

– Dumneavoastră care sunteţi atât de inteligentă, atât de mult condusă de raţiune, n-o să puteţi înţelege că poţi iubi un copil, un biet copil bolnav, totuşi un copil superb.

– Ba pot să vă înţeleg foarte bine, răspunse ea cu un glas stins şi gândi în sinea ei: „Cât trebuie s-o iubească! Ce frumos trebuie să fie să ai parte de o asemenea dragoste!"

Două săptămâni mai târziu, Iohannes plecă la Zürich însoţit de Agnes Moll. Nu-i spuse Christinei decât atât că pleacă în Elveţia pentru nişte afaceri. El nu voia să-i creeze speranţe neîntemeiate şi voia de asemenea să evite stress-ul în perspectiva unor noi consultaţii.

De cine era Iohannes însoţit în weeck-end, Christine a aflat de la jocheul Peter, care-i povesti lucrul acesta cu toată buna credinţă, fără nici un gând ascuns.

Pe Berthe însă a cuprins-o spaima

când a văzut ce tăcută şi răvăşită era prinţesa seara când a dus-o la culcare.

Berthe se aşează lângă ea şi nu cedă până când Christine nu-i împărtăşi durerea ei.

– Iohannes a plecat cu doctoriţa Moll. Fără îndoială că ea e iubita lui şi eu n-am nici un drept să fiu geloasă. Chipul ei delicat trăda desnădejdea. Lacrimi îi umezeau genele lungi. Iohannes e un bărbat în toată legea, e tânăr şi sănătos, iar eu nu-mi pot îndeplini obligaţiile de soţie.

Berthe o ridică pe prinţesă cu băgare de seamă şi începu s-o legene ca pe un copil.

– Sufleţelul meu, eu îmi cunosc prinţul mai bine ca oricine. La urma urmei, eu l-am crescut. E un om delicat, anii de nebunie au rămas în urmă. Ştiu precis că vă iubeşte şi că-şi face mari griji pentru dumneavoastră.

– Doctoriţa a fost iubita lui, înainte de căsătoria noastră?

– Niciodată, pentru asta pun mâna în foc. Se înţeleg foarte bine, dar atât.

– Dar de ce nu mi-a spus că pleacă

împreună cu ea, de ce mi-a ascuns lucrul acesta?

Berthe îi mângâie obrajii fierbinţi ca s-o liniştească.

– Îl iubiţi aşa mult, prinţesa mea? întrebă ea încet.

În ochii Christinei apăru o strălucire de extaz.

– Îl iubesc, îl iubesc la nebunie.

– Când eşti aşa legat de cineva cu toată inima, spuse Berthe cu seriozitate, atunci trebuie să şi ai deplină încredere în el. Alteţa mea nu s-a lăsat în mod sigur atras în nici un fel de aventură cu doctoriţa Moll, de altfel nici ea nu e în stare de aşa ceva, e prea serioasă şi cinstită.

Dintr-odată o fulgeră o idee.

– Poate că au plecat în Elveţia să se sfătuiască cu medicii în privinţa bolii dumneavoastră, alteţă.

– Credeţi asta într-adevăr, doamnă Berthe, întrebă Christine răsuflând uşurată.

– Da, cred lucrul acesta. Şi acum somn uşor - îngeraşul meu.

Bătrânul jocheu Peter o dusese pe Christine în scaunul ei, la locu-i favorit,

la marginea pădurii. Un timp el rămăsese lângă ea.

Christinei îi plăcea să asculte păţaniile lui de la pista de curse. Sunetele clopotului, care anunţa la Kreuth prânzul, se auzeau slab încoace, curând avea să vină doamna Berthe s-o ia.

Berthe izbutise să-i întărească încrederea în fidelitatea lui Iohannes. Visătoare privea hârjoana mânjilor din herghelie şi se bucura de pacea înconjurătoare.

De ceea ce s-a întâmplat apoi, nu s-a mai putut stabili pe urmă, cine a fost vinovatul. Pe semne că nişte tăuni se abătuseră asupra cailor şi zăvorul ce închidea gardul hergheliei era pe un lemn putred. Christine observă ca prin ceaţă cum încep să se neliniştească animalele, cum se strâng mânjii în jurul iepelor şi cum deodată toată herghelia se năpusteşte asupra gardului şi-l doboară. Abia când toţi caii veneau ca vântul spre locul unde se afla ea, nechezând şi ridicând furioşi praful, pricepu că o pândeşte o primejdie de moarte. De groază i se strânse gâtlejul şi i se făcu negru în faţa ochilor.

Când îşi reveni, caii se aflau în imediata ei apropiere, dar ea nu mai era singură. Toni pornise razna în calea lor urmat de câinii care lătrau agitaţi. El îi ameninţa cu o nuia şi striga la ei cât îl ţineau plămânii. Christine nu putea pricepe cum reuşea Toni să dea herghelia speriată înapoi, cum o liniştise şi cum în cele din urmă începuse să pască fără grijă pe lângă gard.

În efortul lui de a îndepărta herghelia de Christine, Toni se împiedicase de rădăcina unui copac şi căzuse. Se întorcea acum şchiopătând spre scaunul ei cu rotile. În timpul meselor el răspunsese în silă întrebărilor ei, şi-i evitase privirea. Acum însă îi pierise încăpăţânarea şi dorinţa de a se arăta urâcios.

El se agăţă cu mâinile de speteaza scaunului rulant.

– Eşti bine? îngână el cu răsuflarea tăiată.

–

– Chrissie, spune că nu te-ai speriat prea tare! Dar şi el avea obrajii albi şi ochii de culoare deschisă îi erau larg deschişi.

– Tata mi-a lăsat cu legământ să am grijă de tine. Vezi, asta am şi făcut! Nu?

Şocul însă o amuţise pe Christine.

– Chrissie, te rog, spune ceva, vorbeşte odată, se rugă el.

– Îţi mulţumesc, Toni, mi-ai salvat viaţa, şopti ea.

– Am picat tocmai la momentul potrivit. De durere îşi muşcă deodată buzele.

– Toni, doar nu ţi-ai făcut vreo fractură?

– Ah, crezi asta pentru că m-am întins la pământ? Am o gaură în genunchi. Dar ce crezi tu, câte n-am mai avut înainte! o consolă el. Dintr-o rană mare curgea sânge din genunchiul lui. Christine se lupta cu senzaţia de leşin, nu suporta vederea sângelui.

– Bietul de tine, şopti ea, şi numai eu sunt vinovată.

– Fleacuri, nu eşti deloc vinovată. Tu stăteai aici locului, aşa fără nici un ajutor şi tâmpitele astea de vite vin să te răstoarne! strigă el. Acum o să te duc în casă, dacă vrei, Chrissie.

– Nu eşti numai un băiat adorabil, eşti chiar un erou.

– Un erou nu sunt şi un băiat

adorabil chiar deloc. În timp ce împingea scaunul pe poteca pădurii, ea îl auzi spunând în urma ei. M-am purtat absolut oribil cu tine. Mi-am închipuit că odată cu venirea ta o să fiu obligat să mă port totdeauna cu etichetă şi că-mi va fi cu desăvârşire interzis să mă zbenguiesc zgomotos. De altfel am observat imediat că eşti o scumpă, dar - pe urmă nu m-am mai încumetat să fiu drăguţ cu tine.

– Toni, nu vreau să mai vorbim despre asta, şi să ştii că eu sunt foarte fericită. Căută, întorcând stângaci mâna la spate, să-i mângâie obrajii. Deci, sunt extrem de mulţumită că suntem de acum prieteni.

– Cred că nu trebuie să-ţi spun mamă sau mami sau ceva de genul ăsta? întrebă el cu o mutră plină de candoare.

– Consider foarte plăcut să-mi spui Chrissie, îi spuse ea zâmbind.

– Ei, ştii ce, tu nici nu arăţi ca o femeie adevărată, ci ca o fată foarte tânără.

La jumătatea drumului îi întâmpină doamna Berthe.

– Iertaţi-mă, îngeraşul meu, că vin abia acum să vă iau, dar am fost reţinută la bucătărie. Deodată amuţi şi făcu ochii mari.

Christine ştia ce-o uimea.

– Da, Toni a devenit cavalerul meu, spuse ea şi continuă. S-a ocupat de mine.

Deodată îşi acoperi faţa cu mâinile şi se cutremură, amintindu-şi prin ce trecuse.

– Scumpa mea, ce vi se întâmplă? întrebă Berthe uluită. Toni, ai agitat-o tu aşa pe alteţa noastră?

Băiatul scutură energic capul blond. După ce povesti prin ce pericol de moarte trecuse mama lui vitregă, doamnei Berthe i se opri răsuflarea.

– Nu trebuie să mai rămâneţi niciodată singură în faţa hergheliei! strigă ea.

– Dar dacă-i face plăcere lui Chrissie să privească caii, observă Toni. Pe viitor am s-o duc eu pe Chrissie acolo şi o să am grijă de ea.

– Şi administratorul Bauer să se ocupe imediat să pună gardul la punct, conchise Berthe. Iar acum o ducem pe

mica noastră prinţesă în pat. După spaima asta trebuie să se odihnească puţin, îngeraşul meu, iar Bauer o să audă vreo două de la mine.

Era câteva seri mai târziu, afară se auzea ropotul ploii. Stăteau cu toţii în salonul mare în faţa televizorului pe care Christine îl adusese cu ea. Berthe dispusese să fie aşezat într-un locaş al peretelui destinat cărţilor. Christine stătea rezemată între perne pe sofaua îngustă, Berthe şedea lângă ea şi tricota.

Micul prinţ era lungit pe jos. Pia şi grăsuţul Mandi se rezemau de el şi păreau să urmărească şi ei cu interes cele ce se petreceau pe micul ecran. Ting se afla lângă micuţa lui stăpână şi sforăia încet.

Christine nu dădea multă atenţie filmului poliţist care se prezenta. Ea savura atmosfera protectoare din mica încăpere, mobilată în culori deschise.

Conştiinţa de a avea o familie adevărată şi de a fi iubită de aceasta o făcea fericită.

Toţi au ciulit deodată urechile când au auzit o maşină oprind în faţa

castelului. Poarta se deschise rapid şi paşi grăbiţi străbăteau coridorul.

Toni strigă bucuros:

– S-a întors tata. Ce bine!

Berthe puse deoparte lucrul.

– Prinţului Iohannes trebuie să-i fie sigur foame, pregătesc imediat ceva pentru el. La uşă se ciocni de Iohannes.

– Bine aţi venit acasă, alteţă. Imediat vă servesc un aperitiv!

– Nu te osteni, Berthe, am luat ceva pe drum, spuse el repede. Privirile lui întâlniră pe cele ale Christinei. Distrat, el îl mângâie în treacăt pe Toni, care se ridicase şi el. De asemenea îşi trecu mâna, grăbit, peste blana câinilor care se înghesuiau la picioarele lui. În cele din urmă, se aplecă peste Christine şi-i duse mâna la buzele lui.

– Am ceva foarte important de vorbit cu tine, Chrissie, o lămuri el pe un ton foarte încordat. Aici totul a decurs în ordine? continuă el. Ţi-a mers bine? Iar domnul fiul meu s-a purtat bine cu tine, într-o măsură acceptabilă?

Christine întinse mâna spre Toni şi-l trase lângă ea.

– Domnul fiul tău mi-a salvat viaţa,

Iohannes, şi noi doi am devenit prieteni foarte buni. Aşa-i, Toni?

Pe Iohannes îl cuprinse spaima.

– Cum s-a putut aşa ceva? se întoarse el către doamna Berthe. N-am dat eu ordin ca soţia mea să nu fie lăsată nici-o clipă singură?

– A fost o întâmplare nefericită, alteţă, răspunse Berthe cu sentimentul vinovăţiei.

– Daţi-i drumul, ce s-a întâmplat?

Toni începu să povestească ce se petrecuse în faţa hergheliei.

– Şi te rog, tată, nu certa pe nimeni, că timp de câteva clipe Chrissie s-a aflat singură acolo. Acum am şi eu grijă de ea.

– Nici măcar pe tine nu se mai poate bizui omul, Berthe, făcu Iohannes.

– Te rog mult, se amestecă şi Chrissie. Doamna Berthe veghează ca o cloşcă asupra mea. Săraca are atâta chin cu mine. Vina pentru toate nu este decât starea mea nenorocită.

– Asta se va schimba curând, o întrerupse el. Aşa, iar acum vreau să rămân singur cu prinţesa.

– Dar Toni ar dori aşa de mult să

vadă sfârşitul filmului, spuse ea. Ei i s-a încălzit inima când Toni i-a strâns recunoscător mâna.

– Bine, atunci rămâi! Cu o atenţie tandră el o ridică pe Christine şi o aşează în scaunul rulant care se afla lângă uşă.

– Nici de ăsta n-o să mai avem curând nevoie.

În timp ce o ducea din sala mare în cameră, ea întrebă:

– Iohannes, ce înseamnă toate astea?

– Ai puţină răbdare, fetiţa mea, îndată ai să afli totul! îi răspunse el.

În camera mare, uşa de sticlă era deschisă spre balcon. Ploaia se oprise. Iohannes împinse scaunul afară şi-şi aduse un fotoliu din paie.

– Nu e frumos la noi?

Christine n-a putut face altceva decât să dea din cap. Noaptea era întunecată şi liniştită. Pădurea se înălţa în faţa lor ca un perete verde.

– Numai ţie trebuie să-ţi mulţumim că nu ne-am pierdut locul natal, îl auzi pe Iohannes spunând. Cred că acum pot să îndrept şi eu ceva spre bine. Nu întrebi deloc unde am fost, micuţa mea?

– În Elveţia, cu doamna doctor Moll, răspunse ea ezitând.

Iohannes dădu din cap. Văzând că strânge buzele, el o întrebă:

– Chrissie, doar n-ai fost geloasă pe doctoriţa Moll?

– Acum îmi dau seama că n-ar fi trebuit să procedez aşa. Dar eu nu voiam să ghiceşti scopul călătoriei mele, scumpa mea.

– Şi de ce nu?

– Am vrut să te cruţ de emoţii inutile.

– Te înţeleg din ce în ce mai puţin.

Deodată Iohannes se aşează lângă scaunul ei. Îi cuprinse delicat mijlocul.

– Chrissie, gândeşte-te că în curând ai să fii perfect sănătoasă, complet vindecată. Sărmanele tale oase vor fi tot aşa de rezistente ca la orice om. O să poţi trăi ca orice altă femeie tânără. De emoţie el n-a mai fost în stare să continue şi capul i-a căzut în poala ei.

– Asta înseamnă că trebuie să mă duc iarăşi într-o clinică, să fiu consultată şi chinuită, răspunse ea cu o voce stinsă. Şi din nou medicii o să-mi confirme la urmă că pentru boala mea nu există de fapt încă nici un leac.

Iohannes îi relată cum se dusese cu Agnes Moll la profesorul ei ca să se sfătuiască. Au avut noroc, el i-a trimis la un medic de la Cannes, specialist în boli osoase şi care avea o mică clinică şi se ocupa de cercetarea ştiinţifică. Cu medicamentul descoperit de el, împotriva bolii de care suferă Christine, izbutise să dobândească mai multe rezultate pozitive.

Când Iohannes termină de povestit, ea spuse:

– Nu pot să cred că el mă va putea ajuta. Sunt aşa de fericită, aici, Iohannes, de ce nu mă laşi aici? De ce mă tragi iarăşi într-o clinică?

– Chrissie, nu trebuie să stai într-o clinică. O să închiriem o locuinţă la un hotel din Cannes. Doctorul Colon o să vină la tine şi o să-ţi facă injecţiile în cameră. Noi am discutat deja cu el toate acestea.

– Vai, o să fiu din nou chinuită fără nici un rezultat şi mi-e aşa frică de dureri. Da, ştiu prea bine, sunt o laşă, observă ea cu sentimentul vinovăţiei.

– Eu o să te ţin de mână şi tu ai să fii soţioara mea curajoasă, spuse el

cald. Gândeşte-te şi la mine. Aş dori şi eu să-mi iau într-o zi adorabila nevastă s-o strâng în braţe şi s-o iubesc... s-o iubesc cu adevărat, scumpa mea.

El îngenunche iarăşi lângă scaunul ei.

Ea îl trase la pieptul ei şi-l cuprinse strâns în braţe.

Christine suspină adânc.

– Apropie-te strâns de mine, Iohannes, şopti ea.

El se lăsă din nou în genunchi lângă ea. Ea îl apropie de piept şi-l înlănţui cu braţele.

– Iartă-mi lipsa de recunoştinţă. Îţi mulţumesc că vrei să mă ajuţi.

Vocea ei tremură când îi mai şopti:

– De dragul tău o să mă supun la orice, o să suport orice, pentru că te iubesc aşa mult, Iohannes.

*

* *

Vremea era din nou minunată. La dorinţa soţului ei, Christine stătea acum cea mai mare parte a timpului întinsă, pe balcon. Toni îi ţinea companie tinerei

sale mame. Ei jucau şah sau domino, ascultau discuri sau se uitau la televizor.

Într-o după-amiază, când Iohannes sosi pe balcon să vadă ce face Christine, aceasta părea să aibă ceva pe suflet.

– Iohannes, mi-ar face aşa o plăcere să călăresc odată.

– Ce idee, cum îţi imaginezi aşa ceva! strigă el.

– Vai, tată, Chrissie, n-ar vrea decât să stea odată pe un cal, eu ţin frâul şi tu...

– Exclus, îl întrerupse Iohannes pe fiul său. Tocmai acum nu putem risca nimic. Ai uitat ce-ar fi păţit Chrissie cu herghelia, Toni?

Dar Christine şi Toni s-au rugat aşa mult de el, până când în cele din urmă, Iohannes a fost silit să cedeze. Şi iată că Toni îl ţinea pe poney-ul său, Bastl. Iohannes o ridică pe Christine cu atenţie în şa. De bucurie i se înroşesc obrajii.

Micul prinţ îl ţine pe Bastl de căpăstru şi-i vorbeşte, blând, să-l menţină calm.

– Acum ai să fii foarte cuminte, ai înţeles, Bastl?

Christine era aşezată în şaua specială pentru echitaţie feminină. Iohannes o înlănţuise după şolduri.

– Crezi, într-adevăr, că odată şi odată o să pot călări singură? întrebă ea cu nostalgie.

– Sigur, fetiţa mea. Când o să te întorci de la Cannes o să ne plimbăm amândoi călare. Tu ai să stai în şa în faţa mea. Mulţumită?

– Asta o să fie minunat, spuse ea zâmbind.

Toni conducea poney-ul alb, încet, peste peluză, în cerc, pe lângă herghelie, Iohannes îşi ţinea strâns nevasta. Chipul ei, încadrat de bogăţia părului negru, era radios.

– Ah, cât e de bine, sunt fericită! Îţi mulţumesc, Toni, şi-ţi mulţumesc şi ţie, scumpul meu Iohannes! strigă ea fericită. Şi Bastl o să primească de la mine un pumn de zahăr.

Era un tablou încântător să-i vezi aşa, poney-ul alb, purtând tânăra femeie în rochia ei diafană, alături băieţaşul şi tatăl său voinic.

Însă Otto-Ernst de Eschenlohe, care sosise la Waldsee fără să se anunţe, nu s-a arătat de aceeaşi părere. Teama lui pentru Christine era amestecată cu o contrarietate furioasă. El străbătu peluza, îndreptându-se spre cei trei, cu paşi mari.

– Tăticule, ce ,bine! strigă Christine uimită, când îl văzu. Dar bucuria ei se stinse repede când îi observă chipul întunecat.

– Cum ai aflat că suntem aici? întrebă ea ezitând.

– Menajera ta mi-a spus. Ce înseamnă asta? Vrei să mi se accidenteze fata? se întoarse supărat spre Iohannes.

– Bine, tăticule, dar nu mi se poate întâmpla nimic, Iohannes şi Toni sunt lângă mine, strigă Christine vrând să-l îmbuneze.

– Ridic-o imediat din şa! strigă contele la ginerele său. Ce nebunie să-mi expui fata unei asemenea primejdii!

Abia o luase Iohannes pe Christine în braţe când, poney-ul, speriat de glasul furios al lui Eschenlohe, o luase la goană târându-l pe Toni cu el.

– Poftim, acum poţi să vezi ce i s-ar

fi putut întâmpla! Băiatul nici nu poate stăpâni calul.

– Tăticule, Toni a crescut printre cai, călăreşte ca un adult. Şi te rog nu te mai supăra pe noi. A fost dorinţa mea să călăresc. La început, Iohannes nici n-a vrut să audă. Te rog, fii drăguţ, se rugă ea, doar nu ne-am văzut de atâta vreme.

– Bine ar fi fost să fi venit mai demult şi să văd ce se petrece aici, îi răspunse contele supărat. Unde putem sta de vorbă fără să fim deranjaţi, Iohannes? Sandro Sayn mi-a transmis că vrei să vorbeşti cu mine într-o chestiune importantă, de aceea am şi venit imediat.

*

* *

În salonul mare, cufundat în lumina verzuie a amurgului, a dominat la început o tăcere grea. Iohannes i-a oferit socrului său havane şi i-a turnat un pahar de cognac.

Contele Otto-Ernst îşi măsura fiica,

aşezată în scaunul ei cu rotile. Apoi se însenină puţin.

– Arătţi bine. Aş spune aproape că te-ai mai împlinit la faţă şi ai căpătat şi culoare.

Christine îi zâmbi.

– E atât de bine aici, toţi sunt atât de buni cu mine. Berthe, Toni şi Iohannes al meu. Sunt foarte fericită la Waldsee, tăticule. Apoi îl întrebă cu emoţie în glas: desigur că Sandro ţi-a povestit despre medicul de la Cannes şi despre succesul său în vindecarea unor cazuri. Ce crezi despre asta?

– Nimic, îi răspunse el scurt. Omul este un escroc care simte mirosul banilor şi vrea să se îmbogăţească pe spinarea noastră.

– Doctorul Colon nu ştie despre Christine decât atât că este bolnavă şi că are nevoie de ajutorul lui. E un idealist, nu-l interesează banii, explică Iohannes.

– Iar tu eşti un optimist, spuse contele. Christine, vrei să te încredinţezi acestui medic de la Cannes?

– Da, pentru că Iohannes doreşte acest lucru.

– Am impresia că nici tu nu te aştepţi la cine ştie ce, din treaba asta.

Christine îşi încrucişase mâinile pe piept. Cu ochii în ochii lui Iohannes ea spuse încet:

– Eu îmi iubesc soţul şi de aceea vreau să mă fac bine. Nu poţi să înţelegi asta, tăticule?

– Şi dacă n-o să-mi dau consimţământul la experienţa aceasta primejdioasă? întrebă el brutal.

– O să fac ce vrea Iohannes. Te rog, tată, să spui „da"!

Contele se sculase de pe scaun. El se plimba prin încăpere în sus şi în jos.

– Ce-a fost cu povestea aceea despre caii care au scăpat şi din faţa cărora a salvat-o fiul tău, pe fata mea, Iohannes?

– Cum ai aflat?

– De la prietenul tău, care ţine foarte mult la băiat. Vreau să fiu sincer, am venit încoace ca să-mi iau fata înapoi. Uşurinţa ta de a lăsa pe Christine să călărească, n-a făcut decât să-mi întărească decizia.

Christine începu să ţipe.

– Cum poţi să-mi faci una ca asta? Eu rămân cu soţul meu şi cu Toni!

– La soţul tău care te expune, cu o totală lipsă de cunoştinţă a primejdiilor! Care vrea să-ţi pună viaţa în primejdie cu cine ştie ce escroc de medic balnear!

Otto-Ernst îl strânse pe prinţ de umeri.

– Aproape am impresia că vrei să scapi de fata mea.

Iohannes scoase un strigăt de indignare şi se desprinse din strânsoarea conteluj.

– Îţi interzic asemenea calomnii!

– Tată, cum poţi vorbi aşa? strigă şi Christine scoasă din fire.

– Vreau să-ţi atrag atenţia, Iohannes, că ţi-ai salvat domeniul cu capital de la mine. Ce-o să se întâmple dacă-mi retrag împrumutul? întrebă contele tăios.

– Nu, asta n-ai să faci! îl rugă Christine.

– Înţeleg, îi răspunse Iohannes rece. Renunţ la ajutorul dar nu şi la fiica dumneavoastră. Dintr-o dată se adresă din nou socrului său cu „dumneavoastră" Christine este şi va rămâne soţia mea.

– Christine are pentru tine mai multă

importanţă decât Waldsee? întrebă contele uimit.

Iohannes se îndreptă spre ea şi rămase protector în faţa ei.

– Nu plânge, micuţa mea, o rugă el blând. Da, am îndrăgit-o pe Chrissie foarte tare. Pot renunţa la Waldsee, dar la soţia mea niciodată.

Contele se afla aproape la uşă când o auzi pe Christine spunând:

– E cumplit, tăticule, că nu pot merge după tine să te opresc.

Contele Eschenlohe puse mâna pe clanţă. În cele din urmă se întoarse încet şi se îndreptă spre Iohannes.

– Mă tem că te-am nedreptăţit. Mă poţi ierta? Doar ştii cât sunt de îngrijorat pentru soarta unicului meu copil, Iohannes. Otto-Ernst îi întinse mâna.

Cu oarecare ezitare, Iohannes acceptă să-i strângă mâna.

– Şi eşti de acord să-mi duc soţia la Cannes?

– Înainte de a mă pronunţa definitiv, pot să vorbesc cu medicul vostru curant, doctoriţa care v-a condus la Cannes, la doctorul Colon? Sandro Sayn are o excelentă impresie despre ea. Ea, ca

medic, trebuie să-şi fi făcut o impresie mult mai competentă despre posibilităţile doctorului Colon, decât ai fi putut să ţi-o faci tu, Iohannes.

– Cum doreşti. O s-o rog pe doamna doctor Moll să vină chiar astăzi la Waldsee, îi răspunse prinţul.

*

* *

În ciuda protestelor ei, în seara aceasta Berthe o duse pe Christine devreme la culcare. Era epuizată de numeroasele emoţii ale zilei.

Doamna doctor Moll terminase tocmai o lungă conversaţie cu contele, când Iohannes o rugă s-o vadă şi s-o cunoască în sfârşit pe soţia lui. Când Agnes intră în micul dormitor albastru-auriu, Toni sări de pe marginea patului mamei sale vitrege şi închise radio-ul.

– Doamna doctor, vă rog să nu fiţi supărată pe mine că n-am fost de atâta vreme la dumneavoastră! spuse el cu sentimentul vinovăţiei.

– Şi eu am fost câteva zile plecată, îi

răspunse Agnes, străduindu-se să zâmbească.

– Ştiţi, trebuie să am grijă de Chrissie, să nu păţească nimic, spuse el serios. Şi acum vă las singură cu Chrissie.

Christine încercă de îndată un sentiment de simpatie pentru tânăra doctoriţă. Agnes însă a înţeles, oricât o durea aceasta, că prinţesa era o fiinţă fermecătoare.

– Ce bine îmi pare că aţi venit la mine, doamna doctor, spuse ea.

– Vreau să vă spun de la început: e o vizită absolut personală, alteţă, nu vă fie teamă, n-o să vă chinuiesc cu o examinare.

– Vă rog, luaţi loc. Christine îi arătă balansoarul plăcut, de modă veche, ce se afla lângă patul ei. Desigur că ştiţi de la soţul meu că nu-mi place să am de-a face cu medicii!

– Pot să vă înţeleg foarte bine, doar aţi făcut atâtea tratamente fără succes, alteţă.

– Vai, mi se pare că „alteţă", sună aşa convenţional. Doar ştiu de la Toni că sunteţi o veche prietenă a casei.

Spuneţi-mi pur şi simplu Christine!

Agnes era din ce în ce mai fascinată de farmecul natural al tinerei prinţese de Waldsee.

– Aş face-o cu plăcere, dacă n-ar fi oare o prea grosolană încălcare a etichetei?

Christine zâmbi:

– Pe etichetă n-am pus niciodată mare preţ. Figura ei trăda că privea în trecut. Am fost atâta vreme bolnavă şi încă mai sunt. Cât oare m-au ajutat titlul şi banii tatălui meu?

– Acum însă s-a ivit totuşi nădejdea justificată că foarte curând vă veţi însănătoşi complet, o consolă Agnes cu delicateţe.

– Credeţi asta într-adevăr?

– Doctorul Colon s-a ocupat ani în şir de combaterea răului care vă macină, Christine. Un profesor de la Zürich ne-a confirmat rezultatele sale pozitivè în vindecarea unor cazuri. Colon este într-adevăr un idealist, care nu urmăreşte decât binele pacienţilor săi. Vă rog să aveţi încredere, Christine.

– Sunteţi atât de sănătoasă, atât de puternică şi independentă. Nu vă puteţi închipui ce înseamnă să fii condamnat

la neputinţă, să fii silit să te laşi îngrijit ca un copil mic şi să fii complet exclus din viaţa normală a unui bărbat tânăr. N-am putut niciodată să mă mişc în voie. Totdeauna a trebuit să fiu atentă să nu mă lovesc de ceva şi să nu mă rănesc. De ani de zile trăiesc sub presiunea aceasta. Şi cel mai rău din toate, şopti Christine, am ştiut că eram sortită să rămân singură, că niciodată un bărbat n-ar fi voit să mă ia. Chipul ei luă o expresie transfigurată. Apoi a apărut Iohannes şi eu ştiu că mă acceptă, e bun cu mine.

Ea nu bănuia câtă tărie i-a trebuit lui Agnes ca să-şi stăpânească gelozia când aceasta i-a mărturisit în şoaptă:

– Şi aş fi atât de fericită să-i pot fi într-adevăr soţie.

– Vă pot înţelege sentimentele, îi răspunse Agnes emoţionată.

*

* *

Doctoriţa Agnes Moll izbuti să câştige încrederea contelui, prin felul ei stăpânit

de a fi. Reuşise să-l convingă că într-adevăr se ivise pentru Christine o şansă să se elibereze de suferinţa ei, la Cannes.

Otto-Ernst nu voia ca tânăra pereche să locuiască într-unul din numeroasele hoteluri. Secretarul său particular găsise o casă de ţară la Saillan, o mică localitate parcă pierdută într-un vis, nu departe de Cannes, în munţi. Contele se deplasase personal cu helicopterul său în Provence şi fusese atât de încântat de frumuseţea casei şi a peisajului, încât cumpărase casa şi grădina şi le dăruise Christinei.

Prinţesa îşi făcu aşadar intrarea, cu toată suita, în casa Bellevue. Pentru a face o bucurie singurului său copil, copil necăjit şi pentru a nu o despărţi de oamenii pe care ea îi îndrăgise, contele dădu dispoziţii ca să n-o însoţească doar Iohannes, ci şi Toni şi doamna Berthe. În localitate se afla o profesoară pensionară, o doamnă în vârstă, amabilă, care vorbea perfect germana şi care avea să-l şcolarizeze particular pe Toni. Bătrânul jocheu Peter a adus apoi câinii

şi poney-ul Bastl după care a rămas şi el la Saillan.

În fiecare dimineaţă micul prinţ străbătea călare pe poney-ul său alb străzile înguste din Saillan, trecând pe lângă fântânile pline de romantism, spre piaţa decorată cu vase mari de piatră încărcate cu flori luxuriante. De cele mai multe ori îl însoţea puştimea satului cu care încheiase repede prietenie. Nu trecuseră nici două săptămâni şi Toni începuse s-o rupă binişor în franceză.

Doctorul Colon urca zilnic cu maşina, de la Cannes la casa Bellevue. Era un domn vârstnic, mic de statură, cu o coamă de păr alb, o figură inteligentă, totdeauna suprasolicitată de oboseală şi cu o privire plină de bunătate.

Imediat fusese fermecat de frumuseţea fragilă a Christinei. El a asigurat-o că îi oferea toate şansele posibile de vindecare, dar că, în schimb, ea trebuie să aibă încredere şi să fie convinsă de vindecarea ei.

Îi făcea injecţia cu mâini delicate şi uşoare. În acest timp, Iohannes ţinea braţele soţiei sale, cu toate că ea se crispa la fiecare înţepătură şi aştepta de

fiecare dată cu neliniște vizita doctorului.

Bellevue era într-adevăr una din acele case făcute pentru a fi fericit în ea. Dar Christine nu era fericită. Frumusețea casei o făcea și mai conștientă de propria ei imperfecțiune. Starea ei generală era aici mai proastă decât la Waldsee. Era neliniștită, nervoasă și nerăbdătoare.

*

* *

De la peretele din stânga, mai îngust, al casei se întindea o terasă mărginită de un zid micuț, care o despărțea de grădina ce cobora în pantă lină. Pe dalele în alb și negru se aflau bănci cenușii de metal. Berthe și Peter scoseseră pentru Christine o sofa de două persoane, bine capitonată.

Ca în fiecare seară, Iohannes și Christine se aflau acolo pe terasa lor.

– Chrissie, ce se întâmplă? întrebă Iohannes în cele din urmă, după ce, o vreme ea nu-i răspunsese la întrebări,

privind doar cu melancolie în zare. Te doare, iarăşi, dragostea mea? o întrebă el. Injecţiile îi pricinuiau dureri fulgerătoare în braţe şi picioare.

– Ah, e suportabil, şi tu eşti lângă mine. Îi puse mâna pe obraz. Prezenţa lui avea asupra ei un efect calmant şi consolator.

– Sărmana mea fetiţă, dar fii atentă, în câteva săptămâni totul o să fie gata.

– Şi tot tratamentul va fi fost zadarnic. De ce nu m-aţi lăsat la Waldsee? Îmi plăcea aşa mult acolo.

– Chrissie, de ce eşti atât de puţin încrezătoare, de ce nu eşti mai optimistă? Te afli atât de aproape de ţinta dorinţelor tale.

– Ştiu că e o prostie din partea mea, dar am crezut că voi putea umbla după câteva injecţii şi uite că acum zac pe aici, am dureri şi mă simt mizerabil.

– Soţia mea dragă se comportă ca o fetiţă nerăbdătoare, replică Iohannes. Nu ţi-a spus doctorul Colon de la început că remediile lui îţi întăresc puţin câte puţin substanţa osoasă şi că trebuie luni de zile ca să se rezolve lipsa de calciu?

– Oare nu înţelegi, Iohannes, că mi-e frică, mi-e o frică indescriptibilă că tocmai la mine injecţiile n-or să aibă efect? Înţelege-mă, e ultima din toate şansele mele de a mă însănătoşi, de a trăi ca alţi oameni şi... Amuţi, înroşindu-se.

El o cuprinse în braţe.

– Ştiu la ce te gândeşti. Îţi doreşti exact ceea ce îmi doresc şi eu. Pentru noi doi e dureros ca să ne rămână oprită împlinirea supremă a dragostei noastre. Privirea lui se adânci într-a ei. I se păru că o străbate un curent electric şi tremurând scoase un oftat adânc.

– Aşa sigur cum ştiu că ne iubim, Chrissie, ştiu că o să vină curând noaptea în care îmi va fi îngăduit să-ţi deschid porţile dragostei, gingaşa mea iubire, şopti el cald. Dar şi tu trebuie să contribui cu ceva la însănătoşirea ta. La Waldsee erai atât de bine dispusă şi aici ai devenit un adevărat pachet de nervi.

– Spune lucrurilor pe nume, sunt aici o persoană nesuferită, cu toane, care vă face zile fripte, spuse ea spăşită. Dintr-odată însă îşi puse mâna îngustă pe ochii lui.

– Ce-i asta, de ce îmi ţii ochii închişi? întrebă el.

– Aş vrea să nu te uiţi la mine când o să-ţi spun ce urmează. Dar nu vreau să am secrete faţă de tine. Trebuie să-ţi mărturisesc ceva care îmi stă pe suflet de mult, şopti ea.

Intrigat, el o întrebă:

– Şi anume?

– La început te-am nedreptăţit cumplit, începu ea cu răsuflarea tăiată. Ştii, am crezut prima dată că te căsătoreşti cu o biată făptură ca mine, făcându-ţi socoteala că totuşi în curând n-am să mai exist, că pe urmă ai să devii din nou liber şi n-ai să mai fii legat de o bolnavă.

– Christine, ce idee! izbuti Iohannes să îngâne.

Ea îşi lăsă mâna în jos.

– Nu e într-adevăr oribil, dragostea mea, şopti ea, te-am suspectat că iei în calcul moartea mea apropiată!

Iohannes ducea o aprigă luptă cu sine. Totul înlăuntrul lui îl împingea să-i mărturisească odată că într-adevăr aşa gândise înainte de o cunoaşte. Dar îi era oare îngăduit să-i spună tocmai

acum Christinei că avusese dreptate cu bănuiala ei? Cu acest prilej avea să şi afle cât de scurt îi era socotit drumul vieţii dacă medicamentul nu-şi dovedea eficacitatea în cazul ei.

Ea atârna greu în braţele lui. El nu se mai simţea în stare să suporte atingerea trupului ei delicat. O culcă cu atenţie pe sofa, se ridică şi începu să măsoare terasa în lung şi în lat.

Christine îl studia cu inima strânsă.

– Ştiu că ar fi trebuit să păstrez asta pentru mine, dar socotesc că între doi oameni care se iubesc nu trebuie să existe secrete, scumpul meu Iohannes.

Iohannes îi asculta glasul blând. Vedea cum se odihneşte, mică şi subţire, pe bancă, neajutorată ca un prunc. Şi totuşi atât de neînchipuit de dulce, cu ochii ei mari, şi bogăţia de păr negru care-i încadra în valuri unduioase chipul frumos.

El gândea în sinea lui că poţi păstra şi tăcerea de dragul unui om şi pricepu dintr-odată că nu-i era îngăduit să vorbească decât după vindecarea ei. Tocmai pentru că era neîncrezătoare el nu era îndreptăţit s-o mai împovăreze cu teribila

conştiinţă că era sortită morţii dacă nu se întâmpla o minune.

Repede se îndreptă spre ea şi îngenunche în faţa ei.

– Nu sunt supărat pe tine, Christine, şi te rog nu te mai chinui cu gânduri atât de inutile, iubita mea.

– Îţi mulţumesc. Sunt atât de fericită că nu eşti supărat pe mine. După o vreme ea îi spuse: ştii că Daniela şi mătuşa Helen vor sosi curând la Cannes? Tata mi-a spus-o la telefon.

– Doar nu vor locui, la urma urmei, aici la noi? spuse el aşa de îngrozit, încât o făcu pe Christine să zâmbească şi să scuture capul.

– Trebuie să-ţi mărturisesc ceva. M-am temut că te-ai putea îndrăgosti de Daniela. Ea se juca cu mâna în părul lui când adăugă: ea e atât de frumoasă şi plină de viaţă, o adevărată sportivă şi...

– Şi o persoană zgomotoasă şi arogantă, conchise Iohannes. Sper să n-o vedem prea des aici sus la noi.

Dintr-odată îl trecură fiorii în ciuda atmosferei calde. Îl copleşi o bănuială că poate curând Daniela de Brühl va

distruge ceva frumos şi gingaş şi că-l va face foarte nefericit pe el şi pe mica lui soţie.

– Ştii că ar fi foarte plăcut dacă Agnes Moll ar fi invitata noastră pentru câteva zile, o auzi el pe Christine spunând.

– O idee minunată. Da, s-o invităm! strigă Iohannes. Mă bucur că ai realizat o apropiere între tine şi ea.

– Acesta nu este termenul cel mai potrivit. De la prima vedere am avut încredere în ea şi am agreat-o.

– Iar doctoriţa Moll o să te ajute să-ţi revii în simţiri şi-ţi va inspira mai multă încredere, ca medic, decât mine, a fost el de părere. Apoi râse.

– Ce te face să te distrezi aşa? voi ea să ştie.

– Nu ar trebui să-l invităm şi pe Sandro Sayn? Ar putea s-o aducă pe Agnes cu maşina lui.

Dintr-odată Christine s-a bine dispus şi s-a însufleţit.

– Oh, ce plăcut! Ştia că baronul avea o slăbiciune pentru Agnes. Cu alte cuvinte vrei să te substitui destinului şi să-l apropii pe Sandro de scumpa Agnes.

– În semn de mulţumire că Sandro a făcut din noi o pereche matrimonială, zise el din toată inima.

*

* *

Era cu două săptămâni mai târziu. Agnes Moll nu putuse refuza invitaţia soţilor Waldsee, iar Sandro Sayn se declarase încântat şi gata să facă pe şoferul ei. Cei doi îşi întrerupseseră călătoria în faţa unei grădini de vară din munţi. Era după ora două la amiază, ceilalţi vizitatori luaseră deja masa şi părăsiseră grădina. Tânăra doctoriţă se rezemă, relaxată, în scaunul ei şi privea în sus spre coroana castanilor.

Sandro Sayn o măsura pe Agnes prin sticla ochelarilor.

– Ei, Agnes, cum vă simţiţi aşa, complet ruptă de pacienţi?

– Minunat, replică ea şi trase adânc în piept aerul curat.

– Şi la început doamna doctor Moll nici n-a vrut să audă de un concediu

şi a găsit o mie de pretexte ca să nu plece.

– Da, sunt, într-adevăr de acord. Mi-a fost destul de greu să-mi încredinţez cabinetul unui locţiitor.

– Şi se poate şti, când aţi avut ultima oară o vacanţă?

– Ah, asta nici nu mai ştiu, răspunse ea râzând.

Hangiţa, o femeie tânără şi rotofeie, aduse tava cu masa comandată.

– Le doresc domniilor voastre poftă bună la masă, le ură ea prietenos.

După ce s-au servit, Sandro întrebă:

– Sunteţi într-adevăr convinsă de vindecarea miraculoasă a Christinei?

– Vindecarea ei nu este o minune, îi răspunse Agnes, ci efectul unui preparat foarte nou pe care doctorul Colon l-a obţinut după cercetări dificile de ani şi ani de zile.

– Aş fi foarte fericit pentru Iohannes dacă ea i-ar rămâne în viaţă. Eu ştiu, îşi amintea Sandro, ce repulsie a arătat la început faţă de propunerea mea să se însoare cu Christine, ca să-şi păstreze domeniul. Îi ştiam dezgustul faţă de boală şi bolnavi. Jucându-se cu ţigara,

el continuă gânditor: şi ciudat este că pe urmă a vrut-o de la prima vedere. Cred că tocmai neajutorarea ei l-a atras. De altfel pare că a renunţat pentru totdeauna la viaţa lui de nestăvilită libertate.

– Prinţesa este lănţişorul delicat care-l ţine acasă pe Iohannes Waldsee, spuse Agnes. Iar acum, de când am cunoscut-o, pot să înţeleg. Răspândeşte în jurul ei, un farmec cu totul neobişnuit.

Sandro ducea o luptă cu el însuşi. Ceva în glasul lui o făcu pe Agnes să devină atentă.

– Pot să vă pun o întrebare foarte personală?

– Şi anume?

– El tot mai are un ascendent asupra dumneavoastră, Agnes? întrebă el încet.

O roşeală vie i se aşternu pe chipul frumos.

– Despre cine e vorba?

– Despre vechiul meu prieten Iohannes, pe care l-am invidiat foarte tare pentru sentimentul ce l-aţi avut pentru el.

Ea recunoscu încet:

– Da, într-adevăr, mi-a plăcut, de ce

să neg? Doar nu trebuie să-mi fie ruşine de acest sentiment. Dar acum a trecut.

Mâna lui Sandro o acoperi pe a ei.

– Într-adevăr? întrebă el. Atunci mi-e îngăduit să nădăjduiesc?

Agnes îl privi drept în ochi. Expresia ei era rezervată şi rece.

– O afacere amoroasă nu e genul meu, domnule baron. Pentru un flirt sunt o persoană plicticoasă şi serioasă.

– Agnes, cum aţi putut să vă gândiţi măcar o clipă că asta mi-a fost intenţia. Oare nu ştiţi câtă consideraţie am pentru dumneavoastră? Cât vă admir şi vă stimez? De când vă cunosc, scumpă Agnes, nu visez decât să fiţi soţia mea.

– Dar eu nu provin decât din burghezie şi în plus sunt o femeie care lucrează, îi răspunse ea pe un ton nesigur.

– Iar eu nu am decât un modest titlu de baron şi consider că snobismul titlurilor este depăşit, îi spuse el.

– Dar sigur că nu vă doriţi o soţie, Sandro, care să fie o doctoriţă suprasolicitată, care face până noaptea târziu vizite pacienţilor şi care este

adesea chemată de două ori pe noapte la căpătâiul bolnavilor?

Sandro nu-i răspunse imediat.

– N-aţi putea să vă decideţi să renunţaţi la carieră, întrebă el ezitând.

– Niciodată. N-aş putea renunţa în viaţa mea. Este pentru mine o chemare, o datorie pe care o tratez foarte serios. Scopul existenţei mele este să-mi ajut semenii şi să fiu mereu prezentă printre ei.

– Oare nu este chemarea femeii să trăiască doar pentru bărbatul pe care-l iubeşte? El observă cum Agnes se înfioară. Dezamăgit, el observă:

– Agnes, nu mă iubiţi. De dragul lui Iohannes n-aţi fi ezitat o clipă să renunţaţi la cabinet.

– Sandro, se rugă ea, o dată am şi eu vacanţă. Mă simt atât de bine în compania dumneavoastră. Trebuie să stricăm buna dispoziţie a acestui concediu cu discuţii atât de grave?

– Iertaţi-mă, dacă v-am deranjat cu întrebarea mea.

– Nu, doamne fereşte, mă simt onorată că un bărbat ca dumneavoastră vrea să se însoare cu mine. Dar,

într-adevăr, dragă Sandro, în momentul de faţă tocmai n-aş vrea să iau o hotărîre, n-aş vrea să decid nimic. Nu mă puteţi înţelege?

El îi ridică încet mâna şi i-o sărută.

– Da, nu vreau să fiu egoist. Am să aştept cu răbdare, dar trebuie să fiţi de acord, Agnes, să primiţi din nou propunerea mea.

Erau din nou pe drum, când el îi mărturisi, atât de încet, încât aproape că zgomotul motorului îi acoperi glasul:

– N-am iubit încă niciodată o femeie. Aventuri mărunte, un flirt, ce burlac nu le-a încercat! Am împlinit treizeci şi cinci de ani şi am încetat să mai cred în marea dragoste. Apoi, v-am cunoscut, Agnes, şi am ştiut că vă aşteptasem o viaţă întreagă.

– Nici nu merit aşa ceva, şopti ea derutată şi totuşi profund emoţionată de mărturisirea lui.

– Cel puţin aveţi puţină simpatie pentru mine, Agnes?

– Chiar foarte multă, vă rog, Sandro, aveţi răbdare cu mine. Daţi-mi răgaz.

– Vă mulţumesc, Agnes, pentru că m-aţi lăsat să nădăjduiesc, cu aceste cuvinte ale dumneavoastră.

*

* *

Agnes Moll şi Sandro Sayn au fost întâmpinaţi cu bucurie la Bellevue şi au rămas acolo ca oaspeţi ai casei. Sub influenţa doctoriţei, Christine se simţea mai încurajată.

Baroana şi Daniela descinseseră la Cannes în hotelul „Palace" Cele două doamne îşi anunţaseră vizita pentru după-amiază.

Christine şi Iohannes aşteptau vizita lor mai degrabă cu neplăcere. Helen şi Daniela Brühl se anunţaseră pentru ora cinci. Soarele apunea într-o incandescenţă roşie şi ele tot nu sosiseră încă. Marea părea că a luat foc. O lumină roşie strălucea pe pereţii casei şi se făcuse răcoare. Christine purta un costum de interior din mătase albă. Plin de grijă, Iohannes îi pusese pe umeri jacheta de nurci argintii.

O frână bruscă şi zgomotoasă o făcu pe Christine să se cutremure. Cu teamă, ea apucă mâna lui Iohannes.

– Te rog, nu mă lăsa singură cu Daniela! Nu ştii ce jicnitoare poate să fie!

– Îţi promit, dar acum trebuie să merg să-i întâmpin, iubita mea.

După câteva secunde ea auzi vocea stridentă a verişoarei ei, apoi aceasta îşi făcu imediat apariţia pe terasă. Arăta uluitor de bine. Purta o rochie roşu pal, imprimată, strânsă pe corpul ei frumos. Avea pielea puternic bronzată ceea ce-i scotea în evidenţă părul blond-roşcat.

Daniela se prefăcea că abia aştepta reîntâlnirea cu Christine. Baroana, Iohannes şi un om care nu fusese aşteptat, de vârstă mijlocie, o urmau. Cu braţele deschise ea se repezi la Christine. Părea că vrea s-o îmbrăţişeze furtunos. În ultima clipă însă se retrase.

– Oh, iartă-mă, era cât pe aici să uit că pe tine, păpuşică de porţelan, nu trebuie să te strâng prea tare! Repede o sărută pe Christine pe amândoi obrajii. Aşa, acum trebuie să-ţi prezint pe logodnicul meu! strigă ea victorioasă. Ea

îl trase de mână spre Christine pe Iani Dimitrios, care ar fi putut să-i fie tată.

– Ei, ce spui? O să fiu a treia doamnă Dimitrios, şi de mine n-o să scape Iani aşa uşor ca de predecesoarele mele.

Cu aceste cuvinte ea îi căzu de gât grecului, care era cu un cap mai scund decât ea.

Christine îi întinse mâna lui Dimitrios. Părul lui drept, negru, era pe alocuri cărunt. Avea un chip cu trăsături dure, lipsite de frumuseţe şi o piele măslinie. Dar dădea impresia de inteligenţă şi era plăcut.

Pe urmă o salută pe baroană, care răspândea un aer elegant şi juvenil şi căreia, ca de obicei, nu-i puteai citi nimic pe figură. Helen de Brühl nu se ostenea să-i arate nepoatei afecţiune. Ea întrebă distrată, cum se simte, fără a aştepta vreun răspuns. Fără jenă, Daniela se aruncă prima într-unul din scaunele în stil modern, grupate în jurul unei mese rotunde.

– Ora pentru wisky, cred că acesta e cel mai frumos timp al zilei întregi.

În sfârşit ajunsese şi Iohannes să plaseze un cuvânt:

– O să vă primiţi îndată wisky-ul, baroană, numai puţină răbdare! El trecuse la o măsuţă mobilă care era încărcată cu sticle şi pahare. Dumneavoastră ce doriţi, doamnă baroană? se întoarse sper Helen. Şi dumneavoastră, Dimitrios?

– Mie un pahar de gin-tonic, ceru baroana.

– Şi mie la fel ca Danielei, spuse grecul, vădit îndrăgostit. Încă n-am avut ocazia să vă felicit cu prilejul căsătoriei, prinţe Iohannes, spuse el cu căldură. Vorbea perfect germana, dar cu un accent apăsat. Apoi, întorcându-se spre Christine: pe soţul dumneavoastră, alteţă, îl cunosc de mult. Dar prinţul Iohannes pare acum pierdut pentru cercul nostru.

– Cred că scumpa mea verişoară n-ar râde de fericire dacă Iohannes şi-ar face mai departe veacul în tagma noastră, observă Daniela zâmbind. Nu pentru aşa ceva s-a îngrijit papa să-i facă rost de soţ. Prinţul Iohannes a trebuit să-i promită solemn unchiului meu că devine om de casă.

Iohannes care stătea lângă Christine, preciză:

– Mica mea soţie şi cu mine ne iubim. Îmi ajunge societatea ei şi lumea mare nu mă mai atrage.

– M-aş bucura sincer, dacă dumneavoastră, alteţă, cu soţul, aţi dori să-mi fiţi oaspeţi pe iahtul meu şi m-aţi însoţi într-o croazieră pe Mediterana, spuse Dimitrios zâmbindu-i Christinei.

– Cred, spuse Daniela, că scumpa mea verişoară nici nu ştie cine eşti, darling. Iani Dimitrios este armator, are o întreagă flotă comercială şi este socotit unul din cei mai bogaţi oameni din lume. Faţă de el, bunul meu unchi Otto-Ernst este un sărăntoc.

– Ei, acum exagerezi, darling, interveni armatorul. Îi era penibil că Daniela lăuda, aşa fără tact, bogăţia lui, în faţa distinsei perechi princiare.

– Tu uiţi un lucru, Daniela, o auzi el pe prinţesă replicându-i în intenţia de a o pune la punct, că tăticuţul are inimă bună şi că este generos.

– Ei, tatăl tău o să scape curând de mine. N-o să-i mai rămână decât mama pe cap, îi răspunse verişoara impertinent.

– Mă simt foarte bine la Otto-Ernst

şi-i sunt foarte recunoscătoare că ne-a primit pe amândouă, spuse baroana. Şi nici n-am de gând să plec din casa lui.

Imediat după logodnă, Daniela o făcuse pe mama ei să priceapă clar că în căsnicia ei nu era loc şi pentru ea.

– Sper din tot sufletul, sublinie Dimitrios, că veţi fi adesea oaspetele nostru drag, baroană. „Are suflet bun", gândi Christine. Daniela n-o să-l facă fericit. Privirea ei se încrucişă cu cea a lui Iani şi ei îşi zâmbiră. Christine avea sentimentul că şi ea îi era simpatică.

– Ne-ar face plăcere să vă vedem odată şi la Waldsee, îi spuse ea cu căldură.

– Vă mulţumesc, pentru invitaţie, alteţă, o primesc bucuros, spuse armatorul.

Daniela îi întinse lui Iohannes paharul gol.

În acea clipă sclipi în ochii ei verzi ceva ca o ameninţare surdă.

„Tot n-a uitat observaţia mea lipsită de suflet", gândi el cu un sentiment apăsător.

– Încă un wisky cu multă gheaţă! îl rugă ea. Ei, verişoară, cum merge

tratamentul tău? Te simţi ceva mai bine? Christine nu se simţea în stare decât să dea din cap. Pentru ea era cumplit că Daniela vorbea de faţă cu Dimitrios despre suferinţa ei. Dar ştii ce, comoara mea, eu nu mi-aş face prea mari iluzii, ca să nu fiu pe urmă prea dezamăgită. Apoi, luând o expresie de mironosiţă: de altfel, acum ai un bărbat afectuos care te îngrijeşte cu un devotament emoţionant.

Iohannes ar fi sugrumat-o pe Daniela cu mâinile lui. Dar nu-i era permis s-o irite, ea era primejdioasă şi sută în sută capabilă să-i repete Christinei cuvintele lui din trecut.

El privea sumbru Rolls-Royce-ul care ducea oaspeţii înapoi la Cannes. Era furios, revoltat şi plin de milă faţă de Christine. Daniela nu era numai rece ca gheaţa şi duşmănoasă, era rea.

Ochii Christinei aruncau flăcări, în timp ce obrazul îi devenise palid ca ceara.

– Dar eu vreau să umblu, vreau în sfârşit să pot merge iarăşi! M-am săturat să fiu mereu compătimită de toţi! strigă ea pierzându-şi controlul.

Iohannes o luă în braţe.

– Calmează-te, iubita mea. Daniela te-a scos din fire cu vorbăria ei. Rămâi curajoasă şi eu îţi jur că anul viitor vom fi din nou aici, şi atunci ai să alergi aici pretutindeni şi o să mergem să dansăm şi...

Plângând ea îşi ascunse capul la pieptul lui. El o duse repede în casă. Toni n-o slăbea nici o clipă. El ţinea strânsă mâna Christinei care atârna în jos. De mila ei, îi şiroiau şi lui lacrimi pe faţă.

Pentru a nu-i pricinui prea multe emoţii nu i se spuse prinţesei că trebuie să petreacă ultimele săptămâni ale tratamentului ei în clinica doctorului Colon de la Cannes. Agnes Moll a fost aceea care i-a dat vestea, cu multe menajamente. Înainte de reîntoarcerea ei la Waldsee, a condus-o personal la clinică.

Prin fereastră ea vedea un parc cu palmieri care se termina la malul mării. Avea o asistentă medicală personală. Berthe şi Toni se duceau s-o vadă zilnic. Li se alătura şi bătrânul Peter. Iohannes fusese silit să plece urgent la

Waldsee. Administratorul Bauer insistase să vină.

Şi apoi a sosit ziua, clipa la care Christine nădăjduise zadarnic ani de zile şi în care nu mai credea în ultima vreme cu adevărat.

Doctorul Colon sosi la vizita de dimineaţă şi se aşează zâmbind părinteşte pe marginea patului ei. El îndrăgise cu o profundă afecţiune pe pacienta lui de viţă atât de nobilă, care în fapt se dovedise atât de simplă şi naturală.

– Mica mea alteţă, spuse el, am o noutate minunată pentru dumneavoastră.

Şi Christinei îi plăcea mult bătrânul medic cu care se întreţinea în franceză.

– Vai, pesemne vreţi să mă chinuiţi ca ieri cu consultaţii de ore întregi.

Doctorul Colon scutură capul.

– Copila mea, vreau să mărturisesc în sfârşit astăzi că am reuşit. Structura dumneavoastră osoasă a devenit complet normală. Puteţi să vă socotiţi sănătoasă, fetiţa mea.

Înspăimântat, el văzu că sângele îi

pierise din obraz. Ea se lupta cu disperare să nu leşine.

– Liniştită, fiţi liniştită, copila mea! vă rog să vă stăpâniţi!

Asistenta lui se afla deja lângă pacientă şi-i administra un calmant.

După ce Christine îşi reveni puţin în fire, doctorul Colon o întrebă:

– Nu vă bucuraţi deloc, mica mea alteţă? Emoţia o tulburase în aşa măsură pe Christine, încât îi luase graiul. Tremurând apucă mâna doctorului şi o sărută.

– Dar, copilă, ce faci?

În cele din urmă ea izbuti să vorbească.

– Nu pot să spun cât vă sunt de recunoascătoare, şopti ea cu o voce schimbată. M-aţi salvat. Sunteţi îngerul meu bun, dragul, nespus de dragul meu doctor Colon.

– Fiecare succes în vindecarea unui pacient mă face şi pe mine fericit, spuse el cu toată seriozitatea, şi cu atât mai mult cu când e vorba de o pacientă aşa mică şi scumpă ca dumneavoastră, alteţă.

Într-o fracţiune de secundă în tăcere ea auzi valurile mării, glasurile vesele

ale oamenilor la ştrandul din apropiere. Spuse pătrunsă de dorinţă:

– Curând o să pot face şi eu baie în mare şi să fac tot ce mi-am dorit cu atâta ardoare. Să călăresc, să joc tenis şi...

Doctorul Colon ridică mâna:

– Micuţa mea alteţă, întâi trebuie să învăţaţi din nou să umblaţi. Nu uitaţi că aţi stat culcată peste un an. Acum o să vi se facă masaje subacvatice. Asistenta mea o să facă exerciţii de gimnastică cu dumneavoastră.

– Iohannes! Doamne, ce-o să zică soţul meu când o să afle, şopti ea. Pot să-l chem imediat la Waldsee?

Medicul zâmbi mucalit.

– Eu v-aş propune altceva. Soţul nu se află acum aici. În locul dumneavoastră eu nu i-aş spune nimic şi i-aş face o surpriză ca la viitoarea sa vizită să merg în întâmpinarea lui.

Christine reflectă repede.

– Da, asta este o idee minunată, spuse ea. Şi să nu le spun nimic nici doamnei Berthe şi fiului meu vitreg?

– Considerăm deocamdată vindecarea dumneavoastră ca pe un secret al

nostru, alteţă, a fost de părere doctorul Colon, mângâindu-i mâna liniştitor.

*

* *

În timpul care a urmat, Christine a dovedit câtă voinţă se ascundea în trupul ei delicat. La primele ei încercări de a umbla, trebuia sprijinită ca un copil. Dar într-o perioadă uimitor de scurtă ea îşi învinsese slăbiciunea de la început. Nu trecuseră nici două săptămâni şi ea se mişca întocmai ca un om normal. Pentru ea era un sentiment de neconceput să se simtă eliberată de teama că şi-ar putea atrage traumatisme grave prin cea mai mică lovitură sau printr-o mişcare neatentă.

Iohannes întârziase mai mult decât fusese prevăzut reîntoarecerea lui la Cannes. În decursul convorbirilor telefonice zilnice cu soţia lui, Christinei îi venea din ce în ce mai greu să răspundă evaziv întrebărilor lui privitoare la starea sănătăţii ei.

Şi iată că sosi momentul suprem.

Iohannes se afla din nou în Provence. Într-o jumătate de oră avea să apară la clinică, iar Christine va merge în întâmpinarea lui, să-i poată cădea la piept. Cu ajutorul tinerei ei asistente medicale, ea căută emoţionată printre toaletele ei, pe cea mai reuşită. În aşteptarea iubitului, simţea bătăile inimii până în creier.

Prinţul Iohannes nu voia să meargă la soţioara lui cu mâna goală. La florăria de lângă Croisette el cumpără un braţ de minunaţi trandafiri roşii. Când ieşi în stradă cu ei se află faţă în faţă cu Daniela Brühl.

– Păcat că trandafirii nu sunt pentru mine, alteţă, şopti ea şi-l privi pe Iohannes drept în ochi.

– Am crezut că aţi plecat de mult din Cannes, zise Iohannes aproape nepoliticos.

– Tocmai ne-am întors, Iani şi cu mine, dintr-o croazieră la Madeira. Dar oricum, m-aţi fi putut întâmpina cu mai multă amabilitate, Iohannes.

– Vă rog să mă scuzaţi, baroană, dar n-am timp. Christine mă aşteaptă la clinică.

– Asta se potriveşte de minune, declară ea. Eu dispun de mult timp, aşa că pot să vă însoţesc chiar acum şi să-i fac şi o vizită micei mele verişoare. Şi imediat ea îl luă familiar, de braţ. Ah, nu faceţi mutra asta furioasă, Iohannes. De mine nu scapi aşa uşor, scumpule.

Sora de la recepţie îi însoţi la etajul al doilea al clinicii şi-i conduse în salonul de aşteptare care se afla la colţul culoarului. Încăperea, cu mobilă din împletitură de pai, perne viu colorate şi o invazie de plante, făcea o impresie agreabilă. Sora îl rugă pe prinţ să aibă câteva clipe răbdare.

Iohannes nu s-a aşezat. Nervos, se plimba încoace şi încolo, aruncând o privire în grădina de palmieri şi în cele din urmă se opri în faţa Danielei, aşezată într-unul din fotolii.

– Am o rugăminte la dumneavoastră, baronesă.

Ea îi zâmbi ispititoare:

– Îţi îndeplinesc orice dorinţă, Iohannes.

– După câteva săptămâni îmi revăd astăzi soţia pentru prima oară. Cu prilejul acestei revederi aş vrea să fiu singur cu

Christine. Vă rog să înţelegeţi lucrul acesta.

– Şi credeţi că voi lăsa să-mi scape acest spectacol emoţionant? întrebă ea batjocoritor.

– Oare n-o să vă simtă Dimitrios, lipsa?

– Ah, babalâcul ăsta dezgustător, spuse ea cu dispreţ. Ăsta are toată ziua tot felul de întrevederi oribile şi nici un fel de răgaz pentru mine.

– Nu vorbiţi cu prea mare afecţiune despre logodnicul dumneavoastră, observă Iohannes. Marea dragoste pare să se fi răcit deja la dumneavoastră.

Daniela râse strident şi zgomotos.

– Ei bine, aţi crezut într-adevăr despre mine că m-aş fi putut îndrăgosti de un bărbat ca Iani? Îl vreau pentru că este demenţial de bogat încât nici nu ştie câte milioane are. Iar eu nu vreau să mă mai joc de-a ruda săracă şi să primesc pomana unchiului Otto-Ernst.

– Şi dacă o să vă îndrăgostiţi vreodată cu adevărat, ce-o să fie?

– Ce idee ar mai fi şi asta? Iani e cu un sfert de secol mai în vârstă decât mine. N-are nici un drept să fie gelos

pe mine. Cu o mişcare ispititoare se ridică şi se apropie de Iohannes. Şi poate că există deja un bărbat de care m-am îndrăgostit nebuneşte şi pe care trebuie să pun mâna cu orice preţ.

– Daniela, isprăviţi cu teatrul!

În clipa următoare ea se agăţă de gâtul lui. El încercă zadarnic să se desprindă din îmbrăţişarea ei.

– Ce, aţi înebunit? În fiecare clipă poate sosi sora să mă ia la Christine.

– Da, sunt nebună, nebună după tine, Iohannes! Din prima clipă când te-am văzut în piscina parcului unchiului meu, am vrut să te am. Nu vreau să te las Christinei. De altfel, ce ţi-ar putea da ea?

– Dar eu nu vreau să am de-a face cu dumneata, spuse el cu voce sugrumată. Îmi iubesc soţia şi...

– Isprăveşte cu ipocrizia, Iohannes! Îţi cunosc adevăratele sentimente pentru Christine, spuse ea.

În uşă se ivise o apariţie vagă, care dispăru repede. N-o deranja că cineva asculta, în mod vizibil ce spunea. Nu-ţi aminteşti ce te-a determinat să te însori cu Christine?

– Tăceţi, s-ar putea să vă audă cineva!

– Şi ce dacă! Ar trebui să-mi fii cel puţin recunoscător că am tăcut până acum şi nu te-am spus Christinei că n-ai luat-o pentru alt motiv decât acela că nu mai avea decât puţine luni de trăit şi că purta pecetea morţii.

Strigătul uşor din coridor nu l-au auzit nici unul nici celălalt. În cele din urmă, Iohannes a izbutit s-o împingă pe Daniela înapoi cu toată puterea.

– Plecaţi imediat, părăsiţi clinica!

– Nu-mi vorbi mie aşa, te am la mână, îl ameninţă ea.

– O să-i spun imediat soţiei mele totul. Din grijă pentru ea am tăcut. Şi dacă nu vă luaţi imediat tălpăşiţa, o să-mi pierd cumpătul.

– Asta o să mi-o plătiţi, îi spuse ea, când în cele din urmă se hotărî să plece.

Puţin după aceea, n-a mai apărut sora care o îngrijea pe Christine, l-a întâmpinat pe Iohannes doctorul Colon în persoană. Figura lui era aşa de întunecată, încât Iohannes a bănuit imediat că se-ntâmplase ceva.

– Îi merge soţiei mele mai rău? întrebă el în loc de orice fel de salut.

– Prinţesa a dispărut, îi răspunse medicul.

– Cum se poate una ca asta, Christine doar nu poate umbla? îngăimă Iohannes.

– Poate. Ea n-a vrut să vă trădeze secretul, alteţă. A vrut să vă facă o surpriză şi să vă ia personal din sala de aşteptare. Nu-mi pot explica unde a dispărut prinţesa. Era doar atât de nerăbdătoare să vă revadă, alteţă!

Iohannes îngălbeni.

– Îngrozitor, avusesem tocmai o discuţie dezagreabilă cu vara ei. Soţia mea trebuie să fi auzit tot ce s-a spus. Trăgând concluzia în urma convorbirii noastre, Christine poate crede că n-o iubesc şi că sunt un ipocrit.

Colon îl străpunse cu privirea.

– Şi, o iubiţi cu adevărat, pe mica alteţă?

– Din toată inima. Vă rog să mă credeţi!

– Da, vă cred, şi e foarte regretabil că nu vă puteţi bucura din tot sufletul de însănătoşirea Christinei, alteţă.

– Aşadar, Christine e perfect sănătoasă?

Doctorul Colon dădu doar din cap.

– Se poate mişca atât de sigur şi liber ca orice om sănătos.

Iohannes scoase un geamăt.

– Dumnezeule, doar n-o fi făcut ceva necugetat, marea e aşa de aproape!

– O s-o căutăm imediat.

Iohannes îşi pierduse într-atâta controlul în timpul cât Christine era căutată, încât doctorul Colon îl obligă să se întoarcă acasă. La Saillan el se aşează la telefon lângă doamna Berthe şi Toni. Timpul trecu în nesiguranţa ucigătoare a soartei Christinei. Iohannes era sfâşiat de remuşcări.

În sfârşit, a sunat asistenta doctorului Colon. Christine fusese găsită. Se ascunsese la debarcader în barca doctorului Colon.

– Vin imediat la soţia mea! strigă Iohannes răsuflând uşurat. I se luase o povară grea de pe suflet.

Abia acum se prezentă şi doctorul Colon personal la telefon.

– Prinţesa Christine nu e în situaţia de a putea primi o vizită.

– Nu vrea să mă mai vadă, spuse Iohannes stins.

– N-am spus asta, dar în clipa de faţă are nevoie de linişte deplină. Mai sunaţi mâine. Cu aceste cuvinte, medicul închise telefonul.

Mai târziu, Iohannes nu-şi mai putea aminti cum suportase restul zilei şi noaptea următoare. Toni s-a dovedit cu acest prilej un mic dar bun camarad. El i-a ţinut de urât tatălui său până noaptea târziu. Când în sfârşit a adormit, răpus de oboseală, Iohannes l-a dus la pat.

În dimineaţa următoare, prinţul oftă uşurat când doctorul Colon încuviinţă vizita sa la clinică.

Iohannes abia putea aştepta să se explice Christinei. Spre surprinderea lui îl văzu pe contele Otto-Ernst în faţa uşii salonului ei. Acesta era întunecat cu o expresie de reproş pe chip.

– Cum ai ajuns aici? întrebă Iohannes.

– Fiica mea m-a rugat ieri să vin urgent încoace. Imediat am sosit cu helicopterul, îi răspunse Otto-Ernst scurt. Trebuie să stăm de vorbă, Iohannes.

– Da, bine, dar întâi aş vrea să vorbesc cu soţia mea.

Contele îi bară cu toată persoana lui, intrarea.

– Asta, din păcate, n-o să se poată, Iohannes, fiica mea nu doreşte să te mai vadă.

– Dar eu trebuie să merg la ea, să-i explic totul, s-o rog să mă ierte!

– Iohannes, te rog, nu face scene aici! S-ar putea să te audă Christine şi trebuie menajată.

Figura lui Otto-Ernst rămase glacială în timp ce Iohannes îi relata deschis şi cinstit ce se petrecuse cu o zi înainte între el şi Daniela.

– Recunosc că am făcut faţă de prietenul meu Sandro afirmaţia necugetată... „că numai perspectiva morţii timpurii a Christinei te-ar putea determina să iei o bolnavă", spuse contele pe un ton amar. Din păcate, Christine a auzit totul pe culoar. Cele auzite au scos-o din minţi. Şi conştiinţa faptului că fusese atât de aproape de moarte a răvăşit-o complet pe biata fată.

– Am făcut afirmaţia mea lipsită de suflet înainte de a fi cunoscut-o pe

Christine, şi de atunci am regretat-o amar, recunoscu Iohannes. O iubesc pe Chrissie şi am făcut totul ca să rămână în viaţă.

– Christine nu mai crede în dragostea ta, Iohannes.

– Eu am adus-o la doctorul Colon, nu este aceasta o dovadă a sincerităţii sentimentelor mele?

– Christine crede că n-a fost decât milă din partea ta. De asemenea bănuieşte că e ceva între tine şi Daniela.

– Baronesa mi s-a aruncat de gât. S-a agăţat de mine ca o lipitoare. Daniela nu-mi spune absolut nimic, crede-mă. Ea îmi repugnă, e rece, calculată, superficială şi fără suflet.

– Cunosc caracterul nepoatei mele. Şi te cred, Iohannes, că n-ai nici o vină în acest incident nefast. Spre cinstea ta, cred că o iubeşti pe Christine. Dar ea nu poate fi convinsă de acest lucru.

– Prin urmare, ai intervenit în favoarea mea?

– Da, i-am arătat Christinei că vindecarea ei miraculoasă ţi-o datorează numai ţie, Iohannes. Dar asupra acestui punct nu se poate discuta cu ea.

– Te rog, te implor, lasă-mă să vorbesc personal cu soţia mea.

– Doctorul Colon i-a interzis Christinei orice emoţie inutilă, îi replică hotărît, contele. Dar văzând disperarea ginerelui său, el îi spuse:

– Dă-i răgaz Christinei! A suportat prea multe în ultima vreme. Întâi însănătoşirea ei extraordinară, bucuria că poate umbla din nou, o bucurie care i-a fost repede otrăvită şi stinsă prin şocul de ieri.

– Ştiu, cât de bine o înţeleg pe Chrissie! Dar când aş putea s-o văd?

– Întâi am s-o iau pe Christine la mine. E dorinţa ei şi trebuie s-o respectăm.

– Dar e totuşi soţia mea! Christine era atât de fericită la Waldsee!

– Trebuie să te obişnuieşti cu gândul că fata mea nu vrea să te vadă. Otto-Ernst se întrerupse. Aş vrea să-ţi spun tot adevărul. Christine vrea să se despartă de tine, vrea să-ţi redea libertatea.

– Doamne, doar nu vrea să divorţeze?

Contele dădu din cap. Iohannes se arătă atât de zdruncinat încât îi păru rău de el.

– La mine acasă are timp şi răgaz să-şi revină şi să se liniştească. În locul tău nu m-aş declara bătut.

Prinţul se întorsese cu spatele la conte. După o tăcere lungă şi tensionantă, el spuse în şoaptă:

– Christine este liberă. Şi încă ceva: nu mă mai socotesc proprietar la Waldsee. Îi stă la dispoziţie. O să mă străduiesc să găsesc ceva convenabil.

– Ajutorul meu financiar a reprezentat recunoştinţa mea că mi-ai luat copila de soţie, îi replică Otto-Ernst. Te sfătuiesc să te gândeşti bine ce faci, Iohannes.

– Pentru mine nu mai există nici un timp de reflecţie. De când m-am căsătorit nu m-am mai considerat stăpânul domeniului Waldsee. Este proprietatea Christinei şi aşa trebuie să rămână. Dă-mi un răgaz de câteva săptămâni să-mi găsesc o nouă posibilitate.

El se înclină cu o expresie rece în faţa contelui şi se depărtă repede înainte ca acesta să-i mai poată replica ceva.

Imediat după această convorbire, Iohannes plecase de la Sillan cu toţi ai săi şi se întorsese la Waldsee. În

răstimp se ivise o ocazie neaşteptată pentru prinţ şi anume să administreze domeniul unui prieten de club, pe care acesta şi-l achziţionase de curând. Îl putea lua cu el şi pe jocheul Peter şi bineînţeles pe Berthe, ca să aibă mai departe grijă de Toni.

Era puţin înainte de Crăciun. De data aceasta pierise la Waldsee atmosfera plină de o minunată, tainică aşteptare, care de la copii se revărsa întotdeauna şi asupra adulţilor. De data aceasta cei de la Waldsee nu ieşiseră din cotidian. Şi doamna Berthe trebuia să se silească să facă pregătirile pentru ziua de sărbătoare, care pentru ei nu avea să fie decât un bun rămas al tuturor. Toni era tăcut şi răvăşit de când îi spusese tatăl său că aveau să-şi părăsească vechiul loc natal. De asemenea îi era dor de Christine pe care o îndrăgise atâta. Nu putea pricepe de ce ea nu mai voia să ştie nimic de tatăl lui şi de el.

Doctoriţa Agnes Moll observa cu adâncă îngrijorare ce devenise Toni, puştiul vesel de odinioară. I se strângea inima când îl întâlnea pe Iohannes cel care fusese cândva un om cu atâta

bună dispoziţie. Acum umbla de colo, colo, sumbru şi posac. Tatăl şi fiul o făceau pe tânăra doctoriţă să sufere. Nu mai nutrea pentru prinţ dragoste, ci o compasiune profundă. Agnes Moll s-a sfătuit apoi cu Sandro Sayn, pe care ruptura recentei căsătorii a lui Iohannes Waldsee îl afectase de asemenea mult. Ei au chibzuit îndelung cum să vină în ajutorul celor doi. În cele din urmă Agnes Moll i-a împărtăşit doamnei Berthe planul ei, rugând-o să nu divulge nimic prinţului Iohannes şi aceasta i-a făgăduit să păstreze cu sfinţenie secretul.

Şi astfel iată că Agnes sosi dis-de-dimineaţă în ajunul Crăciunului la castel, sub pretextul că vrea să plece cu Toni în oraş ca acesta să-şi aleagă singur darul de pom.

Toni se bucură totuşi cât de cât să plece la drum cu doctoriţa. Mult înainte de ora fixată pentru plecare, aşteptă jos în salonul mare. În pantaloni lungi, cu puloverul tricotat de Berthe şi cu ciorapii asortaţi, purtând pe deasupra o jacă de loden, arăta fercheş.

Când în sfârşit plecă însoţind-o la

maşina ei, umbre albastre se întindeau încă pe deasupra parcului acoperit cu zăpadă. Cerul avea o ciudată culoare albastră-violet.

– Dacă ar putea Chrissie să vadă acum ce frumos e la noi, spuse el cufundat în gânduri.

El nu observă cum doamna Berthe schimbă zâmbete semnificative cu Agnes, pe deasupra capului său.

– Te-ai hotărît deja ce-ţi doreşti din partea mea? întrebă Agnes după un timp. Ai reflectat, Toni?

El stătea lângă ea în maşină, pierdut aproape, strivit de supărarea lui.

– Ceea ce aş vrea într-adevăr să primesc, tot nu-mi puteţi dărui, doamna doctor, spuse el amărît.

Agnes îl studia dintr-o parte în timp ce conducea maşina de-a lungul străzilor încă pustii. O lacrimă mare se prelinse pe obrazul lui Toni.

– Şi ce ţi-ai dori cu adevărat, prinţ mititel? întrebă ea.

– Eu nu-mi doresc decât un singur lucru şi tata îşi doreşte acelaşi lucru, asta o ştiu sigur şi anume, să se întoarcă Chrissie la noi, şopti el.

– Copilul zilei de Crăciun poate îndeplini orice dorinţă.

Prinţesa Christine se afla în dimineaţa ajunului de Crăciun pe banca tapisată din camera ei, care fusese de-a lungul nesfârşitei sale suferinţe închisoarea ei. Şi acum îşi petrecea acolo cea mai mare parte a timpului şi abia dacă era mai fericită ca înainte de vindecarea ei.

Şi mesele le lua aici sus, de când baroana se întorsese cu Daniela de la Cannes. Daniela era insuportabilă, furioasă şi mai rea ca niciodată. Iani Dimitrios o surprinsese pe iahtul său în braţele unuia dintre prietenii săi, după care rupsese logodna. Visul ei de un viitor strălucit, de serbări şi party-uri în mijlocul cărora spera să strălucească ca principal punct de atracţie; speranţa ei de a avea toalete scumpe şi bijuterii se spulberase ca un balon de săpun.

Christine privea acum la ceaţa albă care estompa contururile copacilor. Gândurile ei sălăşuiau în majoritatea timpului la Waldsee. De mult regreta că-l condamnase şi-l alungase pe Iohannes fără să-l asculte.

Ea tresări cu nervozitate când bătu cineva la uşă. Un lacheu intră şi anunţă:

– Un domn tânăr doreşte să vorbească cu înălţimea voastră.

În clipa aceea Ting sări de pe pervazul geamului şi se repezi, uitând deminitatea lui obişnuită, în mare grabă, spre uşa prin care Toni se străduia timid să pătrundă înăuntru. De bucuria revederii, Lord Ting lătra tare şi agitat. Toni s-a văzut silit să-l ia în braţe, iar Lord Ting uită cu totul reţinerea lui distantă şi începu să lingă cu tandreţe obrazul lui Toni.

Christine concedie lacheul cu un gest. Cu paşii ei încă nesiguri, ea îl întâmpină pe Toni, crezând că tot mai visează. Băiatul puse pekinezul jos. În clipa următoare, o cuprinse pe Christine în braţe şi-şi ascunse capul la pieptul ei.

– Oh, Toni, ce minune că ai venit, dragul, dragul meu băiat!

Când el îi dete drumul, ea îl întrebă, cu inima bătând de emoţie:

– Te-a adus tata, Toni?

Însă răspunsul lui a decepţionat-o:

– Nu, m-a adus doamna doctor Moll. Tata a rămas acasă. Fruntea lui se încreţi dureros: – Tata nu mai e vesel, mereu îl vedem grav şi trist. Cred că-i lipseşti tot aşa de mult ca şi mie, Chrissie.

Christine îl trase pe Toni lângă ea pe banca unde se odihnea. Toni îşi arătă uimirea:

– Ce bine că poţi umbla, Chrissie! Nici nu-mi puteam închipui cum o să se întâmple asta. Plin de tandreţe, el nu mai voia să se desprindă din braţele tinerei sale mame vitrege.

Ting îşi căută un loc pe genunchii lui.

– Ce mai e nou la Waldsee? întrebă prinţesa.

– Ah, la noi nu se mai întâmplă nimic, de altfel n-o să mai fim multă vreme acolo. Tata merge cu noi la Wildbruch, la moşia prietenului său.

– Despre asta n-am ştiut nimic! strigă Christine uluită. Dar e îngrozitor că vă părăsiţi Waldsee, locul vostru natal.

– Dar Waldsee nu mai e al nostru. Tata mi-a explicat. Îţi aparţine ţie şi pentru că nu mai vrei să ştii de noi,

nu mai vrea nici el să stea acolo, povesti el trist.

– Bietul de tine, eşti tare necăjit din cauza asta? şopti ea.

– Poţi să-ţi închipui cât suntem de amărîţi cu toţii că trebuie să ne părăsim căminul.

Christine se întoarse cu faţa la Toni. Îl apucă de umeri şi i se uită drept în ochi.

– Toni, spune-mi foarte sincer, pentru ce ai venit de fapt la mine?!

Întâi, micul prinţ încercă să îngaime ceva, apoi izbucni:

– Am vrut să te rog să te întorci la noi, Chrissie! Tare aş vrea să-l fac pe moş Crăciun şi să te duc tatei ca surpriză.

Christine se luptă cu sine preţ de o secundă, apoi îl îmbrăţişă furtunos pe Toni şi-l pupă pe gură.

– Să ştii că n-ai venit în zadar la mine, micuţ Moş Crăciun! Da, uite, merg cu tine! strigă ea zâmbind printre lacrimi.

Drumul întoarcerii ei nu l-au mai făcut cu maşina doctoriţei Agnes Moll, pe care şoferul contelui avea s-o ducă înapoi la Kreuth.

Sandro Sayn o conducea în noua şi comoda sa limuzină prin munţi. El dorea să petreacă sărbătorile în compania femeii iubite.

Când au trecut de Kreuth, se lăsase întunericul. Străzile erau pustii. Prin geamuri se vedeau lumânările strălucind pe brazii de Crăciun. Zăpada domolise toate sunetele.

Începuse Noaptea Sfântă.

Castelul Waldsee, complet întunecat, părea părăsit, nelocuit. În spatele lui se ridica muntele acoperit cu pădurea încărcată de zăpadă, strălucind parcă argintiu, din interiorul ei.

Prinţesa se despărţi de Agnes Moll îmbrăţişând-o cu căldură. Sandro îi deschise portiera şi o ajută să coboare.

Christine îi strânse cu putere mâna:

– Nu ştiu cum am să mă pot revanşa vreodată faţă de voi, prietenii mei dragi, că aţi jucat faţă de noi rolul providenţei.

Sandro o fixă pe Agnes, spunând:

– Poate că se va ivi curând prilejul. S-ar putea ca Agnes şi cu mine să avem în curând nevoie de martori la căsătorie.

– Oh, ce minunat, Sandro, că v-aţi

găsit, dumneavoastră cu Agnes! Trist e doar că noi o s-o pierdem, în cazul acesta, pe domnişoara doctor.

– Încă nu suntem aşa departe, suspină Agnes.

Cu ajutorul lui Agnes, Christine mai izbutise să cumpere repede daruri pentru toţi cei de la Waldsee. Acum n-a mai fost de acord s-o ajute Sandro să fie dusă în casă. Sandro şi Agnes se uitau după Christine şi Toni, cum mergeau pe zăpada care scânteia printre tufele de merişor grele de ninsoare. Toni se încărcase cu pachete şi pacheţele, dar izbutise totuşi s-o sprijine pe tânăra sa mamă vitregă. Aceasta îl ducea pe Lord Ting.

Poarta mare se deschise. Din interior năvăli afară, ca un salut de bun sosit, o lumină caldă, galbenă.

Doamna Berthe o cuprinse pe prinţesă şi-o strânse în braţe.

Poarta s-a închis apoi şi Agnes răsuflă uşurată.

– Christine s-a întors acasă. Doresc ca ea să se împace cu Iohannes, cel puţin pentru Toni, spuse ea.

Sandro îi luă mâna într-a sa.

– Întoarcerea Christinei îi va face foarte fericiţi pe toţi cei de la castel. Şi asta e numai şi numai opera dumnea-voastră, Agnes.

Zâmbind, el se arătă pe sine:

– Iată, încă unul care tare ar vrea să fie şi el fericit.

– Şi cum să contribui eu la aceasta? întrebă ea cu jumătate de glas.

– Te rog spune că nu mă mai laşi să aştept. De ce să lăsăm să treacă a-tâta timp preţios pe care l-am fi putut petrece împreună, Agnes?

Citindu-i răspunsul în ochi, el o strânse cu putere la pieptul lui. Buzele lor s-au unit într-un sărut lung şi cald.

Doamna Berthe a dus degetul la gură şi a arătat apoi în sus, unde stăpânul castelului se afla singur în camera lui. Ea închisese câinii în bucătărie. Pe Lord Ting i l-a dat în primire lui Peter care a întâmpinat-o pe tânăra stăpână a ca-sei cu un surâs larg şi plin de bucurie. Ea a străbătut apoi în vârful picioarelor toată sala de primire.

Când au intrat în salon, Christine strigă zâmbind fericită:

– Sunt iarăşi cu voi, m-am întors acasă!

Puţin după aceea, numeroase lumânări ardeau pe bradul înalt cu o blândă strălucire. Ca în toţi anii, pe masa aşternută cu faţă albă, se aflau darurile frumos împachetate. Plutea în aer parfum de mere, de dulciuri pregătite pentru Crăciun, de răşină de brad, de miere de albine şi izul uşor al gâştii de Crăciun, umplută cu mere, care se rumenea în cuptor. Berthe împinsese pentru Christine un fotoliu, în apropierea bradului. Ea era marea surpriză a acestei sărbători de Crăciun.

Christine strângea din răsputeri mâna Berthei, spunându-i:

– Mi s-a făcut deodată o frică îngrozitoare. Credeţi într-adevăr, doamnă Berthe, că prinţul se va bucura de întoarcerea mea?

– Cum puteţi să vă mai îndoiţi, îngeraşul nostru?

În acest timp, Toni se dusese să-l aducă pe tatăl său jos. Iohannes se străduia să pară vesel şi nu prea izbutea.

Apoi răsună încet clinchetul argintiu

al clopoţelului. Toni se îneca de emoţie lângă Iohannes. Cele două aripi ale uşii se deschiseră larg.

Băiatul strânse tare mâna tatălui său. El îşi aţinti privirea, într-o aşteptare înfrigurată, asupra tatălui său, în clipa când pătrunseră în camera festivă.

Lui Iohannes i se păru că nu vede bine. O vedea pe Christine în refelexele tremurate ale luminii răspândite de lumânări. Fără să vrea îşi trecu mâna peste ochi.

– Nu se poate, e imposibil, spuse el cu răsuflarea tăiată.

– Totuşi aşa e, tată, îl auzi el pe Toni, şoptind lângă el, e Chrissie, ţi-am adus-o ca dar de Crăciun, tată dragă.

Iohannes nu era în stare să facă un pas. El nu era capabil să facă altceva decât s-o privească pe Christine. Ea se apropie de el cu pasul ei uşor. El întinse braţele spre ea. Cu un strigăt uşor ea se ascunse la pieptul lui.

– Iohannes, oh, dragul meu Iohannes! A fost un timp atât de groaznic fără tine, îi şopti ea.

– Dar pentru mine! Răguşise de emoţie. Oare m-ai putut ierta, scumpa mea?

– De mult, dragul meu Iohannes, de mult am făcut-o. Ştiu de asemenea că m-am purtat copilăreşte şi fără minte.

Doamna Berthe voia să plece cu Toni. Dar Iohannes strigă:

– Nu, voi doi rămâneţi pe loc. Îţi mulţumesc, Toni, şi ţie, Berthe, pentru acest neînchipuit dar de Crăciun pe care voi aţi ştiut să mi-l faceţi.

– Alteţă, va trebui să mulţumiţi doamnei doctor a noastră, ea a fost cea care a pus la cale surpriza aceasta, îi explică Berthe radiind de fericire.

Ochii lui Iohannes se opriră la masa cu daruri unde se aflau şi cele aduse de Christine.

– Şi eu n-am nimic să-ţi dăruiesc! strigă el.

– Dragostea mea, eu mi-am primit darul cu mult înainte, darul de Crăciun de la tine. Cu o privire serioasă, dar cu un zâmbet transfigurat, Christine îşi privi soţul:

– Ţie trebuie să-ţi mulţumesc că pot să umblu, că sunt absolut sănătoasă şi... cuprinsă de fiori se lipi de pieptul lui. Ţie trebuie să-ţi mulţumesc, iubitul meu, că trăiesc.

În pregătire:

Viață dublă

Autor: Johnathan Jefferson

Linda, o femeie frumoasă, sălbatică și bogată își pierde soțul într-un accident de automobil. Ar fi urmat disperarea, poate singurătatea. Dar, nu. Ea descoperă că el, soțul iubit și autoritar, avusese o viață dublă și decide să-și regăsească personalitatea și să nu se mai căsătorească niciodată.

Invitată în înalta societate din Beverly Hills, bărbații roiesc în jurul ei: milionari, doctori, actori, care de care mai trăzniți. Dar cel care se insinuează în viața ei, la început fără sorți de izbândă, este un negru erudit, școlit în Europa, cu o gândire de alb și o simțire de negru, după cum singur declară. Prietenia lor pare imposibilă, ea provenind dintr-o zonă cu puternice reticențe rasiale.

Party-uri, restaurante și hoteluri de lux, viață mondenă fără întrerupere constituie fundalul pe care se intensifică atracția celor doi. Dar Linda suferă un accident și rămânând infirmă vrea să dispară din viața lui. De aici începe aventura lor sentimentală...

Tehnoredactare computerizată: ***Glykon S.R.L.***
Tel/fax: 211.00.27

Tiparul executat sub comanda 40 328
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piaţa Presei Libere, 1, Bucureşti
ROMÂNIA

BESTSELLER

– Iohannes a plecat cu doctorița Moll. Fără îndoială că ea e iubita lui și eu nu am nici un drept să fiu geloasă. Chipul ei delicat trăda deznădejdea. Lacrimi îi umezeau genele lungi. Iohannes e un bărbat în toată legea, e tânăr și sănătos, iar eu nu-mi pot îndeplini obligațiile de soție.

Lei 1250

ISBN 973-96490-3-3